

*Megemlékezem
az útról...*

Guti Tünde

MEGEMLÉKEZEM AZ ÚTRÓL...

Guti Tünde

2016. Budapest

MEGEMLÉKEZEM AZ ÚTRÓL...

Guti Tünde

Guti Gergő illusztrációival

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvénynek minden Igéjét beteljesítsük.”

V. Mózes 29:29.

Tartalomjegyzék

Előszó	9.
Bevezetés	11.
Írok...	13.
Miért fontos emlékezni?	15.
Szelah!	16.
Anyai kincsek – és az utánunk jövők	25.
A művészetről röviden	29.
Bizony: felelősség!	33.
Itthon vagyok!	39.
Maradok. Nem mehetek el.	41.
Amit a vízpart tanít...	45.
A hírnévről	49.
Nézőpontok	51.
A Krisztus-követés költségei	64.
Hol vagytok, apák?	73.
Egy régi festmény	77.
Generációk találkozása / Mulasztások	79.
Traumák a kastélyban, és a menekülő út	87.
Feltárás és szabadság	96.
Mindig tovább	105.

Kilépve az idő szorításából	107.
A könyv lelke	111.
Az ortodoxia bűvkörében	119.
Mindvégig	125.
Szellemi hagyaték	127.
Bátorítások	131.
Kitől kérdezzék meg?	145.
Békés, szeptemberi merengés...	151.
Megyeri testvér	153.
Cigánymisszió	155.
Peregnek a falevelek...	158.
Átértékelés	160.
Adventi kontraszt	161.
Az idő múlásával	163.
Kirabolható-e Isten?	165.
Világok harca	172..
A megpróbáltatások tüze	176.
Örökség	180.
Befejező gondolatok	181.

Ajánlom könyvemet

szeretett családomnak, megköszönve türelmüket, hogy elviseltek, amikor szűkre szabott időmben is írogattam,

kedves unokahúgaimnak és hat unokaöcsémnek, akik veszik a fáradságot, hogy mélyebben megismerjenek és így jobban megértsék szüleiket is,

közeli barátaimnak, mert mellettem álltak tépelődéseimben, és közben bátorítottak,

de azoknak is, akik sosem értettek meg, s kritikát akarnak megfogalmazni, mert végül ez is áldásomra válhat.

De mindenekelőtt, az Úr Jézusé a hála és a dicsőség!

Szeretettel: Tünde

„A hegyek megrendülhetnek és a halmok eltávozhatnak,
de az én irgalmam tőled el nem távozik, békességem
szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad!”

Ésaiás 54:10.

Előszó

Nem élettörténet ez a kis könyv. Emlékezés, de nem eseményekről és állomásokról. Inkább az ÚTON való haladás közben tanultak szerény összegzése. Egy-egy adott helyzetben kapott világosság szerinti átértékelés.

Vágyam, hogy emlékezésünk alapja, legyen az Úrhoz való viszonyulásunk! Lényege az őszinte vizsgálódás, és annak eredménye. Útjelzővé válhat mások számára. Lehetőség a változásra.

Előre haladva láttuk-e, felismertük-e Isten megtérésre indító jóságát, befogadtuk-e a Vele kötött szövetségre megszentelő igazságát? Hitben járunk, gyermeki engedelmességben, vagy vissza- visszapillantunk a régiekre? Tanultunk-e a múltból, hogy a jelen megpróbáltatásai állhatatosságot munkáljanak bennünk?

„És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem?”

V. Mózes 8:2.

Budapest, 2016. február

A szerző

Bevezetés

Nyitott könyv az életem. Bárki olvashatja. Talán kissé megsárgultak, fakóvá váltak már az oldalak. Néha kopot-tak a betűk, elhalványultak a sorok. Máshol meg össze-gyűrődtek a lapok... Még széljegyzetet is találsz egy-egy helyen, ha belenézel. S ha jól emlékszem, itt-ott alá van húzogatva a lényeg. Ami nekem fontos. Akár több szín-nel is... Mert így szoktam...

Bárki olvashatja. Kinyithatja, becsukhatja. Véleményez-heti. Akár félre is teheti. De naponta is lapozgathatja, mert igaz. Őszinte. Álarc nélküli és tanulságos. Már, ha valaki várakozással olvassa. Ha időt szán rá, hogy a hosz-szú és bonyolult mondatokat is megértse. Az megérthet, megismerhet engem is. Persze, biztos nem fog tetszeni mindenkinek.

Mégis nyitott könyv az életem. Bárki olvashatja.

Örülök, hogy te is köztük vagy! Amit itt találsz, láttelele annak, amit a Teremtő Isten végez bennem Igéje által.

Magához vonz, átítat. Bizonyságaim e csodálatos folyamatnak a lenyomatai.

*

*

*

Örökkévaló kincsek rejlenek az Igazságban, amit kötelesek vagyunk megosztani gyermekeinkkel, ezzel is betöltve a szövetség erre vonatkozó Igéit. Isten elvárja (különösképp az apáktól), hogy tanítsuk fiainkat az Úr rendeleteire.

„Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét.”
Malakiás 3:16.

Írok...

Én nem tudom olyan könnyen kimondani a dolgokat. Időbe telik, míg megfogalmazom az összegyűlt tapasztalatot, érzést. Nekem nem megy a hirtelen, spontán kitárulkozás. Lassan érlelődnek bennem a gondolatok, de végül megérnek. S akkor kibontom, átadom. De sosem sietve. Előbb alaposan körbejárom, tüzetesen megvizsgálom, tényleg alkalmas-e rá.

Hogyan lettem mégis író? Egy idő után észrevettem, hogy szinte mindent lejegyzek. Papír cetlik és füzetlapok vetteik körül. Tollat, ceruzát ragadtam, amikor előzőnlöték elmémet a szívemben megfogant mondatok. Mindent megfogalmaztam, leírtam, majd közzé tettem, ami épp foglalkoztatott. Az igei bátorítások mellett a bántalmaztatást vagy „szent” háborgást sem hallgattam el. 2008. év végétől vezetem saját honlapomat.

Jó szívvel fogadják sokan. Igaz, olyanok is akadnak, akik támadnak véleményemért, vagy kiforgatják mondandó-

mat. De többen vannak azok, akik ráhangolódnak gondolatmenetemre. S ha még épülnek is általuk, dicsőség Istennek!

Különb ember lenne az író? Semmiképpen! Inkább egy kicsit más. Különleges egyszerűségében is bonyolultabb. Másokhoz hasonlóan esendő, kicsit csorba, kicsit tépett vagy üzőtt, átadott üzenetének nagysága, mélysége nem önmagából fakad. Az igazi nagyság sosem a sikerekkel mérhető, hanem a belső értékek alázatos hordozásán.

Miért fontos emlékezni?

„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledd, mennyi jót tett veled!” Zsoltárok 103:2.

Ahogy népét, Izraelt figyelmeztette Isten, hogy emlékezzenek és ne felejtseken, úgy szól ez nekünk is:

„*El ne felejtkezzél* arról a napról, amelyen az Úr előtt a te Istened előtt álltál a Hóreb...” V. Mózes 4:10.

„*Megemlékezzél róla*, hogy szolga voltál Egyiptom földjén és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral ...” V. Mózes 5:15.

„*Emlékezzél meg* az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr...” V. Mózes 8:2.

„*Emlékezzél meg róla és el ne felejtsd* azokat, amikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában...”

V. Mózes 9:7.

Szelah!

„Csendesedjete el, és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!” Zsoltárok 46:10.

Vannak dolgok, amikre nem szívesen emlékezünk, ezért nem beszélünk, és nem írunk róluk. Ha mégis, akkor csak jóval később, érettebben, a leszűrt tapasztalatok által bölcsebben. Visszatekintve, újra értékelve és okulva belőlük. Mert az ember önmagát szégyelli önmaga előtt.

Lehetnek ezek kellemetlen kudarcok, hívő életünk kezdeti bukácsolásai, ahol az ellenség ármánykodásai közt lerongyolódva, mégis átéltük a megtartatást hűséges Istennünk oltalmában, aki határokat szab a megpróbáltatásoknak. S milyen csodálatos, hogy Jézus Krisztus elhordozta szégyenünket és gyalázatunkat a kereszten, kimondhatatlan irgalmából!

„Szelah!” – írja a zsoltáros, ami talán szünetet, várakozást jelöl az énekben. De az életben többet jelent ennél. Állomás, magunkba fordulás és megüresedés. Hátat fordítunk a réGINEK, és várakozunk arra, Aki elé letettük életünket.

Meg kell állni a rohanásban, abbahagyni a kapkodást és várni! Figyelni végre arra, aki egyedüli, igazi megoldásokra vezet, akinek tanácsai által megjobbíthatjuk útjainkat, s aki mindvégig hordoz a keskeny úton. Egészen a célig.

Fontos felismerni a „szelah” időket! Gondolkodásunkat, vágyainkat, önmagunkról alkotott valós vagy vélt képünket igazíthatjuk a Mester elképzeléseihez. Persze, ha tényleg követni akarjuk Őt. Mert ennek ára van, és ő senkit nem kényszerít. Viszont tükröt tart, amibe belenézve elborzadunk az énkép láttán, és ez változtatásra készítet.

Szelah... Elhalkult idő... Mennyi kudarc szántotta, lelassított útszakasz... Lélegzetvételnyi pillanatok, percek, órák. Néha napok, hetek is. Olykor homályban, becsapottan botorkálva, akár mások által félreértve, elutasítva, kicsit összezavarodva.

Pillanatokból áll az élet, folyamatosan lélegzünk: rövidebb-hosszabb beszívás, kifújás. Lüktet a szív, a lélek, s az átáramlás hol egyenletes, hol zaklatott. Van úgy, hogy azt érezzük, nincs tovább. Mégis folytatódik. Előfordul nehézlégzés is, mert súlyos kövekként rakódnak ránk a gondok, és nincs erőnk ledobálni őket. Pedig ha megfordulnánk, és az Úr elé borulnánk, maguktól legördülnének.

Voltam én is bepánikolt tinédzser, önmagát utáló és apját elutasító kiskamasz, az ajándékba kapott életet sikertelenül eldobó fiatal. Rémült és menekülő. Megpróbáltam a lehetetlent: elrejtőzni a lelkiismeretem elől, a vészesen közeledő, végső világégés elől, és e földi létre kapott felelősség terhe elől.

Aztán egy-egy „szelah” szakaszban felülről megállítva, magamba roskadva, bűnöket felismerve majd elhagyva, Isten összerakta az életemet.

Mert egyedül Ő tud úgy rendet rakni, hogy a repedt cserépek és éles szilánkok helyén kizöldüljön, szárba szökkenjen, majd termést hozzon az új vetés. Az Ő vetése!

Hányszor voltam viharvert, hányszor „földrengés” által sújtott! De nem is kaptam arra ígéretet soha, hogy a keskeny úton nem lesznek nehézségeim. Sőt! Jézus vad szelkről és áradásokról beszélt, melyek keményen beleütököznek lelkem épületébe, megrengetve azt akár az alapokig is.

Jön az ár, és úgy érzed, megfulladsz. Jön a szél, tép, cibál, szaggat. Hömpölyög, tornyosul mindenfelől, és egy-egy ajándék szelah pillanatban kiemelkedhetsz a hullámokból (ekkor az idő tört része alatt eszedbe jut, kinek hittél, kiben bízatsz) így friss lelki oxigénhez jutsz. Aztán a fergeteg utáni néma csend... Még mindig élsz.

Sarat, moszatot, törmeléket tisztogatsz a következő szakaszban. Ha még zúgó füllel is, de ráébredsz, hogy ingat-

hatatlan kőszikla alapon vetted meg lábad, ezért nem sodortattál el. Nem a te érdemed. De kősziklára állni vagy sem, arra építeni vagy könnyebb megoldást választani – a te döntésed. (Mert vannak homokkedvelők is. Alap nélkül hamarabb, s egyszerűbb... De nem fogja kibírni. Viszi, lehúzza az örvény, s nem tud megállni még egy lélegzetvételnyi percre sem... Összedől...)

Kökemény idők is voltak. A távoli évtizedekre visszatekintve, igen, sokszor majdnem teljesen feladtam, magamban és mindenben csalódva. Szégyenteljesen fáj, ám utólag tanultam belőle. Szívem megszaggatása után az Úr eltörölte a beszennyeződött múltat.

Ekkor egész emberi mivoltomat, családi származásomat és abban betöltött szerepemet, létezésem tényleges okát, a benne rejlő lehetőségekkel és küldetéssel együtt, a folyton változó világot rendszerváltásaival és erkölcsi süllyedésével, politikai függetlenségemet és az önigazult vallások hazugságait, egy szóval mindent egy „lapra” tettem fel. A Szentírás mérlegére.

Egyrészt ámulatba ejtett a rengeteg felismert igazság, másrészt illúzióromboló volt, amikkel vajúdó vizsgálódásaim során szembesültem. Legyen az bár az őseim eszmei öröksége, saját elrontott dolgaim, a keresztyénség hiteltelensége, vagy az össze-vissza kimagyarázott történelem. Félelmetes tény, amit a Példabeszédekben olvashatunk:

„Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, de vége a halálba menő út.” Példabeszédek 14:12

De Jézus nem oltotta el gyertyámat, hanem engedte, hogy meghalljam saját sercegésemet, megérezve a füst szagát. Megdöbbentő volt feleszmélni, hogy kezdek ízetlen sóvá silányulni...S ebben a szelah időben az Úr megtisztogatta mécsesemet. Bekötözte sebeimet, új ruhába öltöztetett, szemeimet megkente gyógyírral, hogy lássak, és előre nézzek mennyei célom felé. Megtanított újra járni. Igazságban, tisztaságban és szentségben. Az Ige pásztoralása alatt.

Minden kísértés, megrázattatás, betegség vagy más hit-próba a javamat munkálja, ha mindvégig kitartva, hittel és bizalommal kapaszkodom Uramba, aki Atyámként őriz, hordoz, nevel, mint gyermekét. Ezért bízva mondom Pállal:

„Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe. Üldöztetünk, de el nem hagyatunk, tiportatunk, de el nem veszünk.” II. Korinthus 4:8-9.

Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokról ne beszéljünk! Felbuzdulhatnak, erőt merítve vigasztalást nyerhetnek belőle a vergődők. Vagy készséget az elkövetett hibák kijavítására. Okulhatnak belőle szeretteink, barátaink. A kétséges pillanatokban nekem is sokat segítettek a tiszta evangéliumot hirdető élő tanúbizonyságok. Megszentelő igei igazságokkal felvértezve, a Szentlélek pártfogása alatt bátrabban álltam ellene az ördögnek, és évekkal később éretten, határozottan mentem szembe – és megyek szembe ma is – az Isten szent törvényét

meggyalázó, szabados erkölcsi áramlatokkal, és a hullámhegyként tornyosuló felekezeti elhajlásokkal.

Végül ne feledjük, hogy az örökkévalósághoz képest az életünk csupán egy röpke szakasz. Isten a teljes „művet” látja, mint a karmester a partitúrát. Küzdelmek és szünetek váltakoznak, s mennyei Atyánk kimondhatatlan szeretettel felügyeli ezeket. Övé a hála és dicsőség, hogy mindeddig megsegített és megtartott az úton!

Meg kell állni tehát a „szelah” pillanatokban – akkor is, ha végtelen pusztának tűnik inkább, mint pillanatnak –, győzelmünk függ tőle. Engedjük, hogy fáradt, meglankadt szívünknek friss erőt adjon az Úr!

„Azért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellegevesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.” Zsidók 12:1.

Anyai kincsek – és az utánunk jövők

Törékeny az anyai lélek! De mi mindent magába zár! Ízlelgeti, rejtegeti megérzéseit, időnként előveszi titkait. Csiszolgatja, letisztítja, nézegeti. Aztán félreteszi. Csendben rendezkedik, majd ismét rájuk zárja az ajtót. Gyűlnek-gyűlnek a kincsek. S mily lassan peregnék az élet percei ilyenkor...

Bezzeg, amikor a homlokon és a szájszögletben megjelennek az első, finom ráncok! Amikor minden mosolyra táncot járnak szemünk tótükre körül a szarkalábak! Hirtelen észrevesszük, hogy elérkezett az idő. Sőt, tán el is haladt mellettünk...

Rakásnyi kincsünk, mely ott lapul lelkünk mélyén, hirtelen kikívánczik. Elmondatlan gondolatok, befejezetlen vallomások, visszatartott sóhajok, kordában tartott örömek. Talán a szülő-gyermek közötti tekintély adta távolság tartotta vissza ezeket? Mint az élet más területeit

is beárnyékoló – sokszor megmagyarázhatatlan – szorongások? Félelem a meg nem értéstől? Vagy a meghittség szempillantásnyi elillanásától?

Igen, törékeny az anyai lélek! Érzékeny, mint a napfényhiányra összecsukódó encián. Mégis erős, mint egy házat tartó alap. Már, ha hitben épült. Bátor, mint a kicsinyeit féltő, óvó oroszlán. Küzd értük. Olykor szigorú tanár, mert nevel, máskor szelíd, mint a bárányai közt üldögélő pásztor. Fiai felett lebegő sasként figyel, vajon hogy tanulnak meg repülni... Lesz-e elég kitartásuk a veszélyes légáramlatok fölé emelkedni, s az aranyló sugarak közt magasló sziklaszirteken megtalálni életterüket...

Bizony, törékeny az anyai lélek! Hangtalan sírását csak a mennyben figyelik. Néma jajkiáltásait, magányosan elmondott fohászkodásait csak az Úr jegyzi meg. Mert Ő különös szerepet adott az anyáknak. Az apák oldalán, az apák mellett elengedhetetlenül fontos feladatra rendeltettek.

Csendben, a lélek el nem múló díszével pompáznak azok az asszonyok, akik bizalmukat Istenbe vetik. Ha el is rotnak dolgokat, ha időnként nem úgy sikerül betölteni küldetésüket, ahogyan kellene, mégis tartogatnak felnövekvő gyermekeiknek olyan kincset, ami örökkévaló. Érték, örökség, mely nem múlik el ezzel a hiábavaló világgal.

S ezt a hagyatékot a törékeny anyai lélek őrzi. Az előre elrendelt időben átadja. Teljesen másként, mint ahogy az Isten nélkül élők teszik. Nem is lehet erre felkészülni. Felülről adatnak ezek az egymásra hangolódások. Legtöbbször akkor érkeznek el kitüntetett pillanataink, amikor azonos szinten állunk. Mert bármily furcsa is, a gyermek felnőtté érik, és a szülő, idővel egyenrangú féllé válik. Egy bizonyos határ után, ő már kortalan.

E helyzet adta lehetőség gazdagon kínálja az évek óta őrzött kincsek szétoztását. S ha volt korábban bizalmi kapcsolat, működik az elfogadás. A hiteles élet példája – az esetleges kudarcokkal együtt is – fontossá teszi az átadottak megértését. A felnőtt gyermek sokszor már maga is gyakorló szülő ilyenkor. A kapott emlékeket, kikristályo-

sodott érzéseket, letisztult tanácsokat beépítheti saját szerepébe.

Milyen fontosak a meghitt kapcsolatok! Ahol hiszünk egymásnak! Meghallgatjuk a mottókat és summákat, a levont tanulságokat és az őszinte vallomásokat. Formálódunk általuk. S ha ez olyan közegben történik, ahol Jézus Krisztust követik, örök értékek csillannak fel. Örökkévaló szeretetszálak fonódnak még inkább eltéphetetlenné.

Elérkezett az idő.

"Mert nem az a kipróbált, a ki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl." II. Kor. 10:18.

A művészetről röviden

Mostanában úgy látom, hogy nemcsak azt nevezhetjük művésznek, aki fest, ír, farag, zenél, balettozik, énekel vagy rajzol. Hanem aki az élet bármely területén nagyot alkotott, joggal illetné meg ez a cím. Szoktak ilyeneket mondani:

„Művészien szép!” Vagy ezt: „Nagyszerű, lenyűgöző! Maradandó értékeket hordoz.”

Aki gyermekeibe fekteti erejét, tudását és idejét, hogy a felnövekvő generáció stabil alapokon álljon, erősítve ezzel korának társadalmát? Azok – az egykori – főállású anyák, akik nevelték fiaikat, lányaikat? Teljes munkaidőben „művelve” lelküket, csiszolgatva jellemüket? Ők nem (élet)művészek? Akik nem papíron, kőben, fában hagyták ott kincseik lenyomatát, hanem az utánuk következő személyiségében! Jobbá, szebbé formálva általuk a világot. Erről saját, felnőtt gyermekeink tanúskodhatnak, vajon tényleg így sikerült-e... (Mert azért, valljuk be

őszintén, minden igyekezetünk ellenére, voltunk néha kudarcosak is...)

De miért is áhítozunk elismerésre? Talán azért, hogy bizonyítást nyerjen, nálunk is elhelyeztek valamit. Néha rejtőzködünk, máskor meg annyira szeretnénk kitárni mindenkinek az egész bensőnket. Vágyakozunk valami különlegeset létrehozni. Szerintem minden ember kapott talentumokat, ki-ki Isten akarata szerint! Ezért nem is az emberektől kapott babérkoszorú számít. (Mégis, mekkora kísértés a hiúság, sőt csapdába ejthet a hízélgés!) Lehet bár népszerű valaki, rajonghat érte az egész világ, ha Isten előtt szétfoszlik, amit itt felmagasztalnak, mit sem ér. Persze mindenkinek jól esik a dicséret. A biztató szó. A megértés. Ám soha nem veszíthetjük el szemünk előtt, hogy a tehetség adomány! Képességeinket ajándékba kaptuk Istentől, hogy az Ő dicsőségére kamatoztassuk.

Bátorítok mindenkit, hogy alkosson! Természetesen nem azt akarom mondani ezzel, hogy bármilyen, gyenge minőségű dolgot nevezhetünk művészetnek. Szeretem én

is a szépet. Az egyedit. Megtanultam felismerni a hamisítványt, ami nem a Világosságok Atyjától származik. Örökkévaló értékekre törekszem, ami messze túlmutat önmagamon. Ami nem rólam szól, hanem arról, ami motivál a mennyei kincsek keresésére. S ez már nem is az én művem, hanem azé, Aki a képességet, lelkületet, erőt és bátorságot adta a megvalósításhoz. Ez a munka teljes odaadás nélkül lehetetlen, így lesz eredménye a szív őszinte visszatükröződése.

Nem mi vagyunk a nagyok, hanem aki belénk helyezte, génjeinkbe kódolta ezeket az értékeket! Azért, hogy gazdagítsuk vele mások életét, a sajátunk pedig mindig az Adományozóra mutasson. Kizárólag így van értelme, létjogosultsága a művészetnek. Véleményemért különnek is tarthatnak, akár el is marasztalhatnak értetlenül...

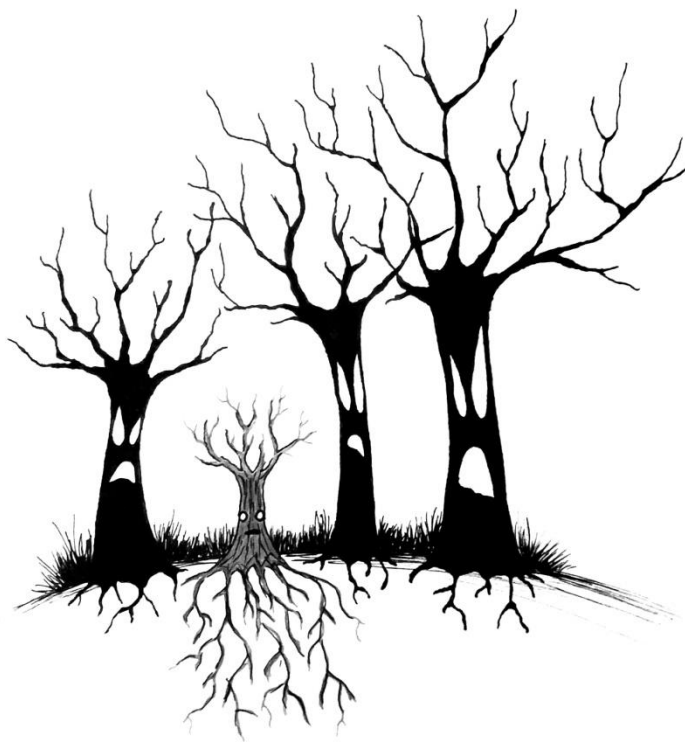
Krisztus trónja előtt mindenkinek át kell majd vennie „életművének díját.” Ott nem e világ mércéje szerint leszünk megítélve, jutalmazva, hanem igazságosan: szívünk által motivált cselekedeteink szerint. Ebbe beletartozik minden, ami Jézus Krisztusra mutatott, és – bár ne lenne ilyen – az önmagunkat csillogtató, önző művé-

szetünk is. Elsősorban magamra vonatkoztatom Péter apostol figyelmeztetését:

„Az alázatosságot öltsetek fel! Mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”

I. Péter 5:5.

Bizony: felelősség!

Nem tartom magamat (hivatalosan) sem írónak, sem költőnek. Hacsak nem azokban a különleges pillanatokban, amikor örökkévaló értékeket megragadva fogalmazhatom meg a felülről küldött, és a szívemben megfogant Magot. Annak csírázását, szárba szökkenését, levelezését és virágzását. S ha tényleg valódi, tiszta, szent a Mag, akkor maga az Úr az, aki felügyeli a termés beérlelődését. Mert a gondolatok gyümölcsöt is hoznak!

Minden más alkalommal egyszerűen csak a lelkemet tárom fel, megosztva azokat az érzéseket, tapasztalatokat, amik foglalkoztatnak, és a jellememet formálják. Talán más is épülhet belőle.

Azonban tudom, hogy csakis az maradandó, ami krisztusi, ami nem ingtag, fővényre épített „házban” lett papírra vetve, hanem a kőszikla mélyéig alapot ásva, fáradtságos munka eredményeként.

Mert épülni és másokat építeni, kegyelmet megragadni és irgalommal kegyelmezni, vigasztalással és intéssel sze-

retni, szolgálva őrt állni a lelkek felett, szólni vagy írni – vagy ezeket elmulasztani – bizony: felelősség!

Vannak emberek, akik képzettségükre és tudásukra hivatkozva, annyira ragaszkodnak vélt igazukhoz, hogy visszautasítanak minden, mások általi próbálkozást, ami a valós tényekkel szembesítené őket, és lehetővé tenné számukra a manipulációktól mentes igazság megismerését.

Ebben a homályban makacsul kitartanak, mert félnek, hogy változtatni kell az álláspontjukon, és ez által csorbul a tekintélyük.

Tény, hogy az igazság radikálisan leleplezi a hamisságot, és radikálisan döntésre késztet. Ez is felelősség.

Olvasva néhány kortárs szerző művét, ismételten rá kell döbennem szemlesütve, pironkodva, hogy még a néha jónak ítélt verseim sem érik utol az ő költészetüket. Irkálmányaim csupán gyenge próbálkozások. De jól van ez így. Nem török sem magas csúcsokra, sem babérokra, csak az igazságot szeretem és keresem. Ezért nem

hagyom abba az írást, mert amíg terem bennem némi építő mondanivaló, azt szeretném megosztani másokkal, még ha oly egyszerűek is, mint saját magam. Bizony, ez is felelősség!

Röviden még a család fontosságáról. Nem jó az ostoba komolytalankodás! Végül keményen visszaüthet! Értem én a humort, a játékot is kedvelem. De játszani is komolyan szoktam. Nem komoran, hanem komolyan... Ezzel most elijesztettelek? Várj! Ne tedd félre a könyvet! Figyeld meg, mit írtam! Nagy különbség: *Nem komoran, hanem komolyan.*

De álljunk meg egy pillanatra! Tulajdonképpen mit értünk játék alatt? Mert olvasunk kiváló technikás labdajátékról, lélegzetelállító hegedűjátékról, vagy lenyűgöző színjátékról.

Ha komolytalanul játszunk, elvész a szépsége. Elillan a tanulság, mielőtt megérthetnénk. Már bimbójában lehevad az őszinte mosoly, mielőtt felszabadult nevetésre

nyílna a száj. (Vigyázat, képmutatásból is lehet hahotázni, de nem erről van most szó.)

Fogócska, bújócska, csip-csip-csóka, ez elment vadászni, labdázás, amőba vagy ország-város... Ki nevet a végén, ugróiskola, fáramászás, vagy egyéb társasjáték...

Közösségi élmény mind, amit legelőször a saját családkban tanulunk meg. (Jó esetben.)

Tanulni a játékot?!? Érdekes. Az előzőekből láthatjuk a választ. Igen! Ahogy a tanulás módszerét, úgy az igazi játékot is meg kell tanulni! Édesapa maga mellé veszi kisfiát, édesanya a kislányát, és együtt tesznek-vesznek. Bevonják a kicsiket a napi ritmusba. Közben füttyörésznek, énekelnek, csipkelődnek, és rengeteget mosolyognak. Később, a gyerekek eljátsszák, azaz megismétlik ezeket az élethelyzeteket, beállva egy-egy szerepkörbe.

Apa és anya megismerteti csöppsegeivel a zene szépségét. Bevezeti őket a hangok világába. Játshatunk fuvolán, hegedűn, gitáron vagy billentyűs hangszeren, a lényeg: a tiszta hang. A tiszta játék. (Még a föld

„művelése” is ilyen. Sőt, bármi, amibe belekezdünk! HA igazi értékekre törekszünk.) Tehát mennyire igaz a mondás: „Játszva megtanulja!”

A szülő rendkívüli példa. Nap mint nap lehetőséget ad, hogy a nyiladozó értelmű, felnövekvő generáció igazit, meggyőződést és odaadást vigyen a „játékba”. Valóságot, és ne hazugságot. Becsületet a versenybe, együttérzést a vesztes felé, stabilitást az újra kezdéshez, nagylelkűséget a lemondásokban. Így lesz minőségi az élet.

Így maradunk mi magunk is gyermekek. Ilyeneké a mennyek országa. Felelősek vagyunk az utánunk következőkért!

„Adtál a Téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért. Szelah.” Zsoltárok 60:6.

Itthon vagyok!

Régről jól ismert hangok, illatok. Ízek zamata a számban. Megszokott helyek, zugok, melyekhez visszahozhatatlan pillanatok kötődnek. Édesek vagy keserűek. Emlékek sora lebeg a falak közt. Kedvesek vagy kellemetlenek. Kint gondtalan madárfütty, fagyból kiengedő tavaszi föld... Ahol még a fű, fa, bokor is rám köszön, pusztá létével. Ég felé nyújtózó jegenyék, erdő borította hegyoldalak, csobogó patakok és pipacsos búzamezők... Árok-szálen kék katáng. Ahol az anyanyelvemen mondom, s hallom: kérem, köszönöm. Telített életérzés ez...

Beszéd és hallgatás. Mosolyok és könnyek. Sírás és kacagás. Győztes, felemelő elhatározások, és nehéz döntések párafelhője. Jellemfejlődésem kiemelt fontosságú küzdőpályája.

Meghitt, hitvesi szavak és önfeledt gyerekzsivaj. Frissen mosott ruhák. Pirosuló alma és kéklő szilva. Túlsorduló öröm és mélységes gyász. Hulló hópelyhek, jégvirágos

ablakkal. Felfordulás és rendrakás. Fájdalmak és gyógyulások. Száguldás és várakozás. Néma fohászok és buzgó éneklések fültanúi a falak. Eltörölt múlté és megígért jövőé. Mégis, messze több, mint egy épület.

Itthon vagyok! Lehet dolgozni, tanulni, játszani és megnyugodni. Isten folyamatos jelenlétében. Bizakodó, reményteli szeretettség-érzet ez. Erőt ad, még az ellenséges nyilak közepette is. Főleg frontvonalban, félelmekben.

Családi kör, és el nem engedett testvéri kezek. Az igazi otthon az élet lüktetése. Néha csendesebb, máskor hangosabb. Néha napfényes, máskor borúsabb. Olykor farkasok közt, a halál árnyékának völgyében, máskor békés, kies legelőkön. Mindez a Felségesnek rejtekében, a Mindenható árnyékában. Jézus Krisztusban. Örökre.

Mert nekünk, akik hiszünk, az örök élet már elkezdődött Őbenne.

„Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai.” V. Mózes 33:27.

Maradok. Nem mehetek el.

Elmehetnék. Mint ahogy elmentek mások is.

Hátuk mögött hagyva szülőt, házat, testvért és barátot.

De én nem adnék érte egy garast sem,

ha idegen földön kellene ezt mondanom: itthon.

Mert sehol nem lehetek otthon, ahol nem érzem

a szívemben, hogy igen, itthon vagyok.

Itt tanultam meg járni, s mondtam ki az első szavakat,

itt tanítottam meg fiainkat is az első lépésekre.

Itt számoltam a sötét égen sziporkázó csillagokat,

s itt mutattam meg gyermekeinknek a Fiastyúkot,

a bíbor naplementét és a Göncölszekeret.

Itt csodálkoztam rá először a teremtet világ csodáira,

s itt jártuk be együtt a sziklákat és fenyveseket.
Ez a föld hordozta lépteimet, akár könnyed volt,
bátor vagy bizonytalan,
máskor gonddal terhelt, mégis eltökélt, határozott.
Ezek az erdők, mezők, házak hallgatták sóhajaimat,
hálaénekeimet, vagy buzgó könyörgéseimet.
Ezek az utak kanyarogtak előttem hosszan,
magasba nyúló, hajladozó jegenyékkel szegélyezve,
és ezek a katángok kéklettek térdeimnél...

Hol nyílik ilyen pompás, pirosló pipacs,
hol ringatózik ilyen aranyló, boldog búzamező?
Hol ilyen bársonyosak a szelíd tölgyessel,
bükkössel borított hegyek,
s hol ilyen kedvesek, hívogatók a körbe ölelő,

lankás domboldalak?

Ezek a tájak, melyeket láthattam gyermekként,

majd ifjú feleségként, s ezek,

ahova a szívem most is vissza- visszavágyik.

Mert vizeivel és partjaival, illatos, vadvirágos mezőivel

és szabadon szárnyaló, dalos madaraival, minden

szépségével és sajátos hiányosságával együtt, ismerem.

Elmehetnék. Mint ahogy elmentek mások is.

De nem hagyom itt beteljesületlen imádságaimat,

mert hiszem, hogy meghallgatta mindet az Úr.

Meglátom még a mennyből érkező válaszokat,

s bizony, itt kell lennem akkor!

Nem hagyhatom itt a befejezetlen feladatokat sem,

próbák, harcok elől nem futhatok el, melyekben bátran,

rendíthetetlenül kell megállnom! Legyőzve félelmeket.

Nem végezhetek fél munkát! Számot kell adnom egyszer.

Azokat kell még buzdítanom, intennem és szeretnem,

akik rám bízottak, s akikért felszállnak fohászaim.

Akik által csiszolódik az én lelkem is.

Ezen a fazekaskorongon kell még formáltatnom,

mindaddig és pont olyanra, amilyenre

a bölcs Mester eltervezte.

Mert bizony, sok javítanivaló van még rajtam.

Maradok. Nem mehetek el. Még ha el is mentek

mások, sokan.

Itt a helyem, itt a szolgálatom, a bátyám és az életem.

Isten óvó keze ezeken az ismert utakon terelget

és tart meg, mind a célig.

Amit a vízpart tanít...

Belenézek a tó vizébe. Tiszta, mély. Látom az áttetsző mederben heverő kavicsokat. Mondanék valamit a tükörképemnek. Már veszem is a levegőt, de a napfényben csillámló, egy hűs fuwallattól lágyan fodrozódó víz megelőz. Ő kezd beszélni hozzám... Csak úgy, hangtalanul. Összefonódnak a gondolatok. Csodálkozom. Valami különös érzék a szívem táján. Kisebb nyomást, majd lüktető pumpálást. Suhanó gondolat születik bennem.

„Mint a vízben egyik arc a másikat megmutatja, úgy egyik embernek szíve a másikat.” Példabeszédek 27:9.

(Hatalmas víz az Atlanti-óceán. Mégis évezredek óta halad benne egy gigantikus erejű sodrás, a Golf-áramlat. Óriási méretű folyamként tör előre, a hozzá nem értő szemek elől elrejtve, az okát kutató egyszerű ember számára érthetetlenül. Él, mozog, végzi robosztus munkáját a teremtető Istentől megszabott úton, kontinensek éghajlatát szabályozva.

Bennem hömpölyög-e az élő vízfolyam, hogy rendben tartsa mindennapjaim klímáját? Helyén vannak-e szívemben a biztos pontok – mint földünkön Észak és Dél –, és nem történt-e katasztrofális pólusváltás, megzavarva a fő áramlatot? Az egyetlen, abszolút Igazságot?)

Csak nézem a tó tükrét. Benne önmagamat. S a víz visszanéz rám, elemezve gondolataimat. E szembesítés során megváltozik valami. Nem a bíbor naplemente játszi csillámlásában ringatózó, aprócska hullámok. Bár azok is, hol csipkések, hol kisimulnak. Hanem bennem, lelkem legmélyén. Ahol a nagy horderejű dolgok zajlanak. Ahol helyre kerülnek, amik elmozdultak, és elmozdulnak, amik beragadtak az iszapba.

- Szokásommá kell válnia, hogy kijárjak a vízpartra... – mélézom a nagy felismerések csendjében.

S a millárdszor milliárdnyi cseppekből összegyűlt mélység tetején, az alkony sugaraitól aranyló, sima tükrön, pi-

ci köröket rajzol egy csobbanó kavics. Aztán egyre nagyobbakat ír. Kecsesen, lágyan, hallgatagon...

Felfedezem az előttem kitérő víz rejtelseit. S közben ő is felfed engem. „Megolvassa” elkalandozott, itt-ott szétszakadozott gondolataimat. Morzejelekként hallok vissza a parti kövek közötti, halk locsogásban, ahogy incselkednek, feleselnek. De hirtelen, egy nagyobacska hullám véget vet a „szójátéknak”. Nem holmi emberi fuvallattól űzve érkezik. Magasból süllyedő légáramlat taszítja felém. Mert az Úr még a szeleket is követeivé teszi, írja a zsoltáros.

Ó, azok az áldott hullámok! Melyektől annyiszor megijedünk!

- „Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk?!” – s kétségbeesve menekülnénk...

Pedig az előbb csak a ladikunknak ütköző, majd nagy rohanással a partra vetődő hullámok lemossák szívünk párkányairól a ránk rakódott hínárt, sarat, moszatot. Még az alattuk lapuló korhadásokat is...

Tágra nyílt szemmel nézem a víz tükkrét. S a tó békésen néz vissza rám. Hangtalanul is megértjük egymást. Vajon miért vitázik, harcol ember az emberrel, görcsösen markolva szálnalmas önigazságát? Akár meg is érthetnék egymást, és megleégedettséggel gyönyörködhetnének arcuk s lelkük tisztára csiszolt tükörképét meglátva egymásban. Miként a tó víztükrében is...

„Miképpen egyik vassal a másikat élesítik, aképpen az ember élesíti az ő barátjának arcát.” Példabesz. 27:17.

A hírnévről

„Mint az ezüst a tégelyben, és az arany a kemencében próbáltatik meg, úgy az ember az ő híre-neve szerint.”
Példabeszédek 27:21.

A hírnév és a hatalom próbálja meg a jellemünket. Van, aki alázatos bölcsességgel él vele. (Kevés ilyet találunk.) S van, aki kevélységgel fűtött, értelmetlen emberi önérdektől vezéreltetve visszaél azzal a nagyszerű lehetőséggel, hogy elnyert pozíciójában ne a hízelgők tömjénezésében hizlalja magát, hanem Istennek adjon minden dicsőséget.

Évezredek teltek el Salamon óta. Változott a teremtmény Istentől elszakadt ember? Alaptermészetében nem. Ugyanolyan romlott s gonosz, mint amivé az eredendő bűn alacsonyította. Ezt igazolják a háborúk a családban, és a háborúk a nemzetek közt. Kéjtelenség az ölében, s leplezett vagy nyílt kéjtelenség az élet minden területén.

Önmagában tehát a civilizáció senkit nem javít meg. A hatalommal való visszaélés végigkísérte a bukott emberiséget. Még vallásos körökben is megmutatkozik hatása.

Az antikrisztusi szellemiség már átítatta a földi társadalmakat, alattomosan beszivároghat a liberális felfogással a hívők közé is, sőt eljön az idő – ami napjainkban bontakozik ki szemeink előtt – mikor a törvénszegés élére áll a TÖRVÉNYTIPRÓ, aki maga „a veszedelem fia”, és általános közerkölcsi szintre emeli a bálványimádást és a bűnözést.

Nézőpontok

Amikor megértettem Isten tervét, szertefoszlottak álmaim, széthullott minden, amibe – az Úron kívül – kapaszkodni próbáltam, szétmállottak elképzeléseim. Nem maradt semmim, csak az IGE. És az Ige elég.

A régi testvérek értetlenkednek, elutasítanak, kerülnek, hátam mögött még az egykori barátok is rosszálló megjegyzéseket tesznek. Nem baj. Szeretem őket. Legyenek áldottak! Ez most kicsit olyan, mintha sajnálnáttnám magam. Pedig nem. Persze, hogy fáj! Megbetegíti a lelkem, amikor leminősítik vagy félremagyarázzák mondandómat, főleg, amikor jót akarok. (Ilyenkor, közlendőmmel együtt engem is leírnak, de a teljes képet rólam, tehát az igazságot az Úr látja, tudja.)

Kissé – vagy nagyon is – hátra vet az ilyesmi. Ledermeszt. De el kell engedni, és tovább kell menni! Mert az idő halad, ami egyébként is szűkre van szabva. El kell majd számolnunk a sáfárságra kapott évekkal.

Idén leszek 56... Több, mint fél évszázad! Ilyenkor már úgy érzi az ember, hogy eltelt a számára adatott idő kétharmada. (Más meg pont ekkor kezd el élni? Lehet. Nem vagyunk egyformák, és jól van ez így. ☺) Egyes kapcsolatok felértékelődnek, mások pedig meglazulnak. Nem szeretetlenségből, de mégis – bizonyos értelemben – terméketlenné, azaz haszontalanná válnak. Mert idősödő szemeit még inkább a célra függeszti, és azokkal halad Hazafelé, szorosan összezárt sorban, akiknek az értékrendje, elhatározása, az Ige iránti szenvedélye azonos, vagy majdnem azonos az övével.

Természetesen, továbbra is szeretetben szolgál (nem tér be szerzetesi rendbe): épít, buzdít vagy int olyanokat, akiket elé hoz az Úr. Nem kerüli ki az elkészített jócselekedeteket, hiszen a hívők arra rendeltettek. (Lásd: Efézus 2:8-9.) Erre igyekszem én is.

Ha egy beteg – amikor már az orvosa is lemond róla – meggyógyul, már soha nem lesz ugyanaz az ember. Így

van ez a lelkiekben is. Sok csatámat megvívтам már, vergődtem hullámhegyek és hullámvölgyek közt, rengetegszer hibáztam, de a CÉLRA fókuszáltam. Viharverten, megtépve bár, de folyamatosan ODA tartok. Más emberként. Immár „pusztában” járva. A nyomorúságban ki-munkált állhatatosságra átformálódva. Lecsillapodva. De éhezve és szomjazva Istenre.

Mert, ugyan mi számít igazán? Semmi, ami e földi. Mi az, ami fontos egyáltalán? Az, hogy betöltsem elhívásomat maradéktalanul, tehát ne legyek gyümölcstelen. Mindezen felismeréseket, lelki tusákat és döntéseket meg lehet élni szeretetben. Sőt, csak így van létjogosultsága. Ugyanis egyik fél sem több, vagy kevesebb. Sem akit elutasítottak, sem az elutasító. Az Igazság, az Élet és a termékenység csakis Krisztusban létezik. S bizony, az Úr a gyümölcsöket keresi. Nos:

„A fejsze a fák gyökerére vettetett.” Máté 3:10.

Van úgy néha, hogy elérkezünk egy olyan pontra, amikor már a magunk hitét, életét kell menteni. „Idegent

pedig nem követnek, hanem elfutnak attól” – mondja Jézus az Ő juhairól. (János 10:5.) Mert az Ő nyáját nem nyugtatják kies legelőkön és nem terelgetik csendes vizekhez a béresek. A bárányok elmenekülnek, és megismerve a Jó Pásztor hangját, köré gyűlnek. „Senki nem szakíthatja ki őket a kezemből” – biztat Jézus kedvesen, erősítve bennük a reményt. (János 10:28.) Az Ő legelőjén az Igazságból táplálkozhatnak.

S a juhok követik pásztorukat, aki jól tartja őket. Botjával és vesszőjével megvédi őket az oroszlántól, medvétől és farkastól. Szelíden folydogáló vizeknél itatja őket, ahol a parton csendben megpihenhetnek. Majd lábnyomról lábnyomra haladnak tovább. Az Úr legelőjének nyája így felnövekszik. Egyetlen biztos hangot követ, amit minden mástól meg tud különböztetni.

Nekünk, övéinek mondja Jézus:

„Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy...”

Én világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki bennem hisz...

Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szóltam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.”

János 12:35, 46, 48.

Bizony, ha szétnézünk a világban, látjuk a globális káoszt. Az emberek inkább szeretik a sötétséget, mint a világosságot, pedig legtöbbször már hallották Jézus tanításait. Az Ige fogja vádolni azokat, akik a hallottak és olvasottak ellenére elutasították Őt.

Támadják a véleményünket, amikor felelős szeretettel felemeljük hangunkat az egyház hanyatlása és a társadalomban jelenlevő, széleskörű bűnözés miatt? Nincs miért csodálkozni. Istenünk nyájaként gyötrődünk a törvénytírással, erkölcsi zülléssel és sodomizmus miatt? Ahogy Lót is gyötrődött környezetének istentelenségét látva...

Megvetnek minket a béresek? Vicsorítanak ránk a farkasok?

Akkor nekünk szól az Úr, aki mindvégig állhatatosságra hív minket:

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Jelenések 14:12.

Ne féljünk, és ne tántorodjunk el! Bátorítsuk egymást, mert *ama nap* már közeledik!

„És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki mindvégig megáll, az megtartatik.” Máté 10:22.

Mennyi figyelemelterelő hadművelet próbálja elhitetni, hogy minden rendben van! Manapság divatos, hogy egy-egy fogalomnak kitalálnak egy „napot”, mint pl. a barátság napja, a szeretet napja, ennek vagy annak a napja, sőt a házasság hete... Divat a kereszt nyakláncként viselése, sőt, talán még a vasárnapi templomba járással is dicsekednek némelyek, de ennek ellenére sajnos mindennaposak a tv-ben, az interneten, a mozivásznon a trágár szavak, a véres jelenetek és a korlátok nélküli, szabad szerelem felmagasztalása.

Menő dolog okkal, ok nélkül gyűlölködést szítani, zsidózni és cigányozni, illetve ennek az ellenkezője ugyan-

úgy. Illik „képben lenni” az aktuális katasztrófákat, politikai harcokat, vagy híres sztárok viselt dolgait tekintve. Divatosak a kihívó - sőt ízléstelen - öltözködési formák, a legkülönbözőbb hóbortok és az extrém vakmerőség, de a sodomista „mátság” felvállalása és embertársaink nyilvános megalázása is. Megszokott lett a szemrebbenés nélküli hazudozás, az igazság szándékos elferdítése, az önzés, az arrogancia és az érzelmektől mentes kegyetlenség, a féktelenül lezüllött erkölcs és az elszigetelődés. Hányszor halljuk: „Nekem ne szóljon bele senki sem az életembe!”

Süllyednek a társadalmak, csakúgy, mint az évezredekkel ezelőtti nagy birodalmak, mert semmivel sem különb a ma embere. Téves az a felfogás, hogy pusztán a civilizáció megváltoztatta volna a világot! A cselekedetek bölcsője a szív és az elme. Ami ott megfog, az kisarjad, és ami felnő, az terebélyesedik, majd termést érlel. Az Istentől elszakadt Ádámok és Évák szívében kell keresni a bajok forrását! Mert az ember, bizony nagyon távol került Teremtőjétől! Távol, mert a bűn iszonyatos mélysége áthidalhatatlan szakadékot képez:

„... a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.” Ésaías 59:1–2.

Jézus Krisztus keresztjénél van a radikális visszatérés fordulópontja annak, aki felismeri elveszettségét, vágyik az Örökkévaló Atya arcát látni, ezért őszinte bűnbánattal és csillapíthatatlan vággyal felszámolja a megtérés „költségeit” – elfogadva a kegyelmet. Minden vagy semmi, élet vagy halál döntése ez. Itt nem számít már sem divat, sem szokás, sem vallás, sem mások elvárása. Csak az igazság útja.

Az elrontott, elmulasztott dolgok azonban egyszer visszafordíthatatlanná válnak: rohamosan közeledik az a nap, amikor a feltámadott Jézus Krisztus hatalommal és dicsőséggel tér vissza ítélkezni, mint igazságos Bíró. Porba hull előtte minden magyarázkodás arra vonatkozóan, hogy „épp ilyenek voltak a letűnt évszázadok, mások is így éltek, mindenki ezt csinálja manapság, én sem vagyok rosszabb, mint ők...”

Isten változhatatlan, s még féltő szeretetében is szent és igazságos!

Beleolvastam egy mostanában „felkapott” könyvbe. Annak ellenére, hogy kíváncsi voltam, és már régóta be akartam szerezni, az a néhány oldal, amit átnéztem, nem töltött el kitörő lelkesedéssel... Valahogy túl humanista, szerintem túlságosan emberi oldalról közelíti meg és formálja az adott kérdésre a választ.

Fájdalommal tölt el, és ismételten elgondolkodtat, hogy mennyi komoly figyelmeztetést kapott már az elvilágiasodott nyugati Egyház (pl. Derek Prince, David Wilkerson, Paul Washer, Andrew Strome által), és ennek ellenére mi készséggel, sőt szinte megvizsgálás nélkül vesszük át megítéltetett szokásait, kultúráját, sikerorientált és jóléti célokra fókuszáló tanításait – szabadosságával és szellemi elhajlásaival együtt...

Pedig itt van nekünk Jézus! Minden igazságra elvezet a Pártfogó Szent Lélek! Vannak köztünk világosságban – és nem színpadi rivaldafényben – járó testvérek, akik szintiszta szenvedéllyel ragaszkodnak az Úrhoz és az igazsághoz! Kezünkben az Ige! Mi kell még?

Istenfélelemmel írom ezt, higgyétek el, magamat megalázva, mint akinek először a saját szívét "dolgozta" meg, szántotta fel ez az üzenet!

Vennünk kell a fáradságot, hogy Isten beszédéhez szabjuk az életünket, és ne az innen-onnan beözönlő, tapsviharral kísért vallásos menühöz!

Ez nem annyira kellemes? Túl nyers és kemény? Netán unalmas vagy törvénykező?

Legfontosabb életprogramunk – és egyre inkább azzá kell válnia –, hogy szentségben és istenfélelemben szolgáljuk az Urat, aminek nyomán Krisztus kiábrázolódik bennünk. Így fogja megismerni az övéit a visszatérő Jézus: saját lényének jellemvonásait keresi a szívünkben!

Legyünk készek a változásra! Isten keze alatti átformálódásra, mert Krisztus ítélőszéke előtt bizony szigorú, sőt kemény szavak is elhangoznak majd:

„Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem, ti átkozottak!” Máté 25:41.

Szánjuk oda magunkat megtisztult, Jézus szerinti szolgálatra, hogy jobb keze felől állíthasson majd, így szólítva:

„Jertek, Atyám áldottak, hogy örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta! Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjúhoztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok engem, mezítelen voltam, és megruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.”
Máté 25:34-35.

Eljátszottam a gondolattal, mi lenne, ha nálunk, Európában is bezárnák az imaházakat, megszüntetnék a tempomi összejöveleteket... Vajon hogyan élük meg hitüket az ázsiai vagy közel-keleti tanítványok? Rengeteg híradást láthattunk, olvashattunk a kegyetlenkedésekről...

Az első hívők nem programokat szerveztek, hanem természetes módon éltek mindennapjaikat, miközben megnyilvánult általuk a bennük élő Jézus természete. Meglátogatták a betegeket és a foglyokat, gondoskodtak az özvegyekről és az árvákról, törődtek a bajba jutottakkal, segítettek a szegényeken, és hirdették a megfeszített Krisztust. Igazságban jártak.

Ha „csupán” ennyit tennénk mi is, akkor nem lenne megkérdőjelezhető keresztyén életünk, mert soha nem a konferenciák, koncertek, vagy ilyen-olyan rendezvények, hanem a szent istenfélelemmel átitatott igaz istentisztelet gyakorlása gazdagítja és teszi hitelessé napjainkat. Az igaz istentisztelet pedig nem központi intézmény, nem piramis rendszerű, alá- és fölérendelt kapcsolatok függvénye, hanem az Atya Istentől elküldött szolga-király: Isten Fia bennünk élő és ható Szentlelkének természetes, lüktető élete.

Mennyi nézőpont létezik világszerte! Még az Egyházon belül is... Ezért, a szabadság tökéletes törvényébe belenézni nem veszélytelen, ha nincs bennem hajlandóság a változásra. Általában a tükrök nem intenek, nem dicsérnek, csak képet mutatnak. Ha üvegük hibás vagy sérült, akkor torz a látott kép is. Nem így az ige! Tökéletes, tiszta, éles és valóságghű, ráadásul megszólít. Figyelmeztet, ha szükséges, megvigasztal vagy irányt mutat megválaszolatlan kérdéseink között.

Isten Szava nélkül lehetetlen eligazodni az élet útvesztőiben. Gyakran még a saját szívünk is megcsal, a féligazságok és tévelygések pedig csapdát állítanak.

Nem mulaszthatjuk el, hogy naponta belenézzünk a szabadság tökéletes törvényébe, felvállalva a kockázatot, hogy szembesít bűneinkkel, téves nézeteinkkel, áthúzza elképzeléseinket, ilyen-olyan véleményünket, vagy lerántja a leplet hiúságunkról.

”Az Úr nem azt nézi, amit az ember, mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” I. Sámuel 16:7.

A Krisztus-követés költségei

„Ment pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:

Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom.

Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülván felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze? Nehogy, minekutána fundamentumot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghezvinni!

Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülván először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-e azzal, aki ő ellene húszezerrel jött? Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket.

Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.”

Lukács 14:25-33.

Alaposan átgondoltam, és kiszámítottam a költségeket. Ára az énem halála. Vérszövetség, melynek pecsétje Isten törvénye, maga Krisztus.

Jézus Krisztust követem. Az Igazságot. Még ha nem is értenek meg, még ha a hátam mögött szájukat húzogatva kigúnyolnak is, még ha el is határolódnak tőlem. Tudom, kinek hittem, s Ő megőriz az ő napjára.

Visszavonhatatlan ez a döntés. Bizony, kemény helyzeteket is teremthet. Még keresztyének között is, ha a szeretet már hűlő félben van, az igazság megismerése pedig másodrendű.

Mondanak az emberről ezt-azt. Váratlan törszúrásként érhet egy-egy visszahallott, valótlanul beállított dolog, ami „lejárat”. Korábbi jó hírem befeketítése, s a mások által irántam táplált bizalom csorbítása. Szemembe mosolyognak, mögöttem kibeszélnek.

Hát, ez is része a költségvetésnek. Vállalom? Elszenvetem? Megbocsátom? Igen! Ha egész lényem fáj is, akkor is igen. Ha egész lelkemet egy óceánnyi könnycsepp súlyával érzem, akkor is. Másképp nem lehet szabályszerűen küzdeni, szabályszerűen szeretni. Még, ha ellenségnek tartanak is. De főleg lázadónak. No, meg beképzeltnek. Sőt, tévelygőnek! (A világiak pedig, akik nem hisznek, mert fel sem fogják az életről és halálról szóló figyelmeztetés lényegét, ostobának.) A szintiszta Igazsághoz, az Igéhez való tántoríthatatlan ragaszkodásom miatt. Néha csontig hatol ez a sajgó érzés, meg nem értés, elutasítás. De már nem akarom megvédeni magam.

Állok, mint hangafa a pusztában. Egyetlen kincsem az Igazság.

Nem tartozom semmilyen hivatalos gyülekezeti rendszerhez, már egy éve. De vannak Krisztusban testvéreim, akikkel őszinte közösségben keressük, kutatjuk és megértjük az Írásokat. Szeretem az Urat, és szeretem az Ő Szavát. Igyekszem csendben szolgálni és gyümölcsöt teremni Jézus dicsőségére, aki hamarosan visszajön. Közben pedig megosztom itt-ott, amit felülről

kaptam. Így járok a keskeny úton. Néha csüggedve, de mindig bizakodva. Isten, aki elhívott és újjászült Igéje által, megtart az Ő napjára.

Nem tudnék már visszamenni abba a rendszerbe, ahonnan kilöködtem. Nem tehetem. Önmagammal hasonulnék meg. Hiszem, hogy Isten engedte meg az elmúlt pár év eseményeit, mert önként nem léptem volna ki a régi, megszokott „kerékvágásból”. Nagyon nehéz volt. Ismét beállni pedig, a lelkem meghasadását eredményezné.

Talán ez nagyképűen hangzik. Mintha felülről kezelném a dolgokat. Pedig egyáltalán nem! Elszenvedője voltam a történeteknek, apránként távolodtam szívem mélyén a karizmatikus mozgalom közepéből, kifelé. Minden egyes felismeréssel, megtapasztalással – a „táboron kívülre”. Mert „bent” már, gyakran felváltotta a Szentlélek munkáját az emberi szervezkedés. Néha szédítő volt a „kavics” folyóba dobása utáni körökben partot érni. Gyakran fuldokolt a lelkem a látott öntömjénezés füstfelhőjétől! A tekintély elvárása... Pásztorok egymás általi emelése, dicsérgetése! (ezt csak karizmatikus humanizmusnak nevezem) Hányszor fojtogatott az elhangzott prófétálások ál-

tali hatásgyakorlás! (Hányan keseredtek meg a be nem teljesült próféciák miatt! Pedig megbíztak a „felkent” szolgálókban.) Mennyiszer rémisztettek meg az idegen hangok! Ami később – Jézus szavaival élve – futásra, menekülésre ösztönzött: „Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól.” (De ezekről már írtam részletesen, Igazságban felnövekedve című könyvemben, ezért nem ismétlem.)

Így, már kívülről szemlélve és visszatekintve, látom: kegyelem volt felismerni az elcsúszásokat, a nyugati mintás szélsőségeket. Isten nyitogatta sokunk szemét, hogy a szívünkbe írt és az olvasott ige fényénél megvizsgálva, ki kell futni abból a nyomvonalból, aminek szellemi megnyilvánulásai egyre jobban taszítottak már.

Iskolás koromban jól megtanultam irodalomból, hogy „a cím utal a tartalomra”. Ezek szerint, utamról való megemlékezésemnek a „nemszeretem napok” is tanulságos részei. Nem másokra mutogatva, senkit nem kárhoztatva, hanem úgy, mint akit Isten csiszolt, formált e nehézségek által is, tökéletes akarata szerint.

Emlékezem. Bár nem mindig akarok. Viszont látom, hallom, hányan örlődnek... Azt hittem, én már túl vagyok rajta. Azt gondoltam, már megnyugodtam. Hoztam egy döntést, hogy lezárom életemnek ezt a viharos szakaszt. Ám úgy látom, mégsem sikerült teljesen. Legalábbis érzelmileg még nem. Messzebb kell menni a traumáktól, amíg „lecsengenek”.

Észrevettem magamon, mintha temetetlen fájdalmaim lábra kelnének, nem kis zavart okozva ezzel lelkemben. Igen, fáj még minden. Lüktetnek a forradások. A gyötrelmekkel szaggatott múlt, a megtépázott szívek egymásba kapaszkodásával összefércelt jelen, és a csupán homályosan felsejlő jövő.

- Hova tűnt az örömöm, Uram? – sóhajtozik
lelkem, hangtalanul...

Sebkötözésen, utókezelésen vagyok a mennyei Orvosnál.
Már lábadozom. Ki akarok lépni a fullasztó szorításból!

Ragadozó farkasok prédálják a nyáját. Utunk célegyenesében azt tapasztaljuk, hogy következetesen kiépített csapdák akadályozzák, néha kész aknamezők lassítják, veszélyeztetik futásunkat. Megnehezítve az egykor gyönyörűséget jelentő, krisztusi iga hordását.

Most akkor kesergünk? Menekülünk vagy támadunk? Vergődünk vagy harcolunk? Eltiportatunk vagy felül-emelkedünk? Kétségbeesünk, vagy tovább megyünk megállíthatatlanul és győztesen? (Bár magát a győzelmet is újra értelmezem, ha a Zsidókhoz írt levélben felsorolt hithősökre gondolok... Győztek hit által, pedig nem nyerték el e földi életben az ígéreteket – sőt sokan kínhalált haltak –, mégsem csorbult a hitük!)

Istennek semmi sem lehetetlen! Engedelmes gyermekeit, hűséges szolgálóit megerősíti. Elvégzi bennük munkáját a Krisztus napjára.

Fontos megemlékezni az Úr jóságáról! Hogyan szabadított meg a gonosztól, hogyan hívott el, és vezetett útján mindeddig! Irgalmára, csodáira gondolva, megújul az örömöm!

Virágzik a mandulafa. Ibolya és százszorszép kandikál a fűben. Kibomlanak az apró, zöld levélkéek. Tanúi lehetünk a rügyfakadásnak, ünneplőbe öltözik még a szomorúfűz is... Túl a borongáson, az élet öröme sarjad bennem is. Mert van tovább!

A hivatalos (tagokat nyilvántartó és megszabott liturgiákat követő) egyházi rendszeren kívül vagyok, de belül és otthon Krisztus testében. Néha-néha zaklatott szívvel még, de a pusztában élet támad:

„Örvend a puszta és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike. Virulva virul és örvend ujjongva, a Libanon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják űk az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. Erősítsétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljeteek! Íme, Istenetek bosszúra jő, az Isten, aki megfizet, Ő jő, és megszabadít titeket!

Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyitvatnak. Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és

ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, ahol fekszenek, fű, nád és káka terem.

És lesz ott ösvény és út, és szentség útjának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el; Nem lesz ott orosz-lán, és a kegyetlen vad nem jó fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta!

Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Si-onba jönnek; és örök öröm fejükön, vigasságot és örömet találnak: és eltűnik fájdalom és sóhaj.”

Ésaiás 35. rész

Hol vagytok, apák?

Hol vagytok, apák, akik a korai gyermekkor idején tartott, esti felolvasások és közös játékok boldogan együtt töltött ideje után, a későbbi években is ott álltok, mint sziklaszilárd példakép?

Hol vagytok, nagylelkű apák, akiknek a fiak viharos kamaszkorában Istenre, mint Atyára mutató, rendíthetetlen támasznak kellene lennetek?

Hol vagytok, apák, akikre rábízott, hogy az Örökkévaló rendeléseit megtanítsák az utódoknak? Akik éles határt szabtok, hogy eddig és nem tovább! Máskor pedig bölcsen, bizalmat megelőlegezve küldtök : Indulj bátran, ne félj! Mögöttem vagyok! Támogatlak!

Hol vagytok, apák, akiknek a család papjaként, imádságban kell hordoznotok a rátok bízott „nyáját”, szeretetben összeteregetni asztalközösséghez az Úr tiszteletére?

„Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háznépének ő utána, hogy megőrizték az Úrnak út-

ját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámot, amit szólt felőle.” 1. Mózes 18:19.

Hova lett a hitelesség? Hova lett a tekintély? Apa nélküli társadalmak ezek a mai, modernkori, (túl)civilizált társadalmak. Mert apa nélküliek a fiak! Már szinte közhellyé vált ez a szomorú tény, pszichológusok, pedagógusok értekeznek róla, tudósok tartanak előadásokat a szülőknél...

Hova tart ez a megbetegedett nemzedék?

Az apák a barátaik közt keresik és találják meg az elfogadást, ahol „lehetnek valakik”. A gyermekek szintén a maguk korosztályában szereznek elismerést, el- és befogadást. Mindkét esetben ott kiáltanak a betöltetlen szükségek!

Talán félelemből, az előzetes rossz példák miatti passzivitásból, anyagi gondok miatt, vagy egyszerűen a felelősség hanyag nem vállalásából állt elő ez a helyzet. Sok dologra lehet hivatkozni, de Isten előtt utálatos az enge-

detlenség. Aki ismeri Isten Igéjét, igyekeznie kell elfoglalni azt a pozíciót, amire rendeltetett. Ebben, az isteni rend alapján működő családban nőhet(ne) fel, az a lelki-leg ép nemzedék, akik összetartó családot, erőteljes gyülekezetet, rendíthetetlen társadalmat alkotnának.

Természetesen, vannak sokan, akik engedve az Úr vezetésének és az Ige igazságának, hűségesen és szeretettel végzik szülői munkájukat gyermekeik körében. Meglesz a gyümölcse, meglesz a jutalmuk!

Apák! Anyák! Tanítsátok Isten Igéjét gyermekeiteknek! Legyetek előttük élő, hiteles példák a hitben, az Isten iránti engedelmességben!

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszik a fülök.” II. Tim. 4:3.

Egy régi festmény

Jól emlékszem még egy sötét tónusokkal készült festményre, amit gyerekkoromban gyakran nézegettem otthon. Szél cibálta, hosszú hajú, viharvert asszonyt ábrázolt, aki az őt körülvevő, pusztító áradatban, utolsó mentsvárként egy vaskos keresztbe kapaszkodott. Sziklaként tartotta meg a tornyosuló hullámok között.

Mély nyomot hagyott érzékeny gyermeklelkemben ez a kép, megjelenítve a kétségbeesett arcot és a halálos vészdelmet, így erősítve Krisztus keresztjének egyedülálló jelentőségét.

Kapcsolódott hozzá bennem valamiért egy régi szép ének is, amit még édesanyám tanított a Halleluja énekeskönyvből:

„Porból kiáltok a magasba, halld meg kérésemet!
Ó szánj meg engem, hogy magamba' megérezhesselek!”

Felnőttként is sokszor valósággá vált életemben e sokatmondó festménynek az üzenete. Szívemben az élő Isten Igéivel és az iránta kiteljesedő szeretetemmel nem kell félnem a kísértésektől, bajtól, megpróbáltatástól, mert Ő az Oltalmazóm, s változhatatlan hűsége folytán minden a javamat munkálja.

Tomboló fergetegből vagy poros pusztából kiáltva, Jézus megmenti azt, aki segítségül hívja nevét a szükség idején. Számtalanszor megtapasztaltam az Úr jóságát, ahogy csüggedésemben új erőt adott. Bátorító tanácsai, útmutatásai vigasztaltak, ha meglankadtam, és ma is szilárdá teszi reménységemet.

„Csepegjen tanításom, mint eső, hulljon mint harmat beszédem, mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permetezés a pázsitra!

Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket!

Köszikla! Cselekedete tökéletes, minden Ő útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd, igaz és egyenes Ő.” V. Mózes 32:2-4.

Generációk találkozása

Mulasztások

Elidőztem néhány gondolat felett. Saját magamnak is érdekes, miket fedezek fel mostanában, ahogy 84 éves özvegy édesanyámat naponta látogatom. Már rég nem a gyerekkori távolságok dominálnak. Nem annyira a szülő és gyermek viszony, vagy az anya-lánya kapcsolat az, amiben változás állt be. Itt már felnőtt áll felnőttel szemben. Illetve egy gazdag tapasztalattal bíró, az életben még mindig „tanulóval”. Mert amíg élünk, tanulunk, még ha fel is neveltük már a gyermekeinket.

A magam 56 évével is komoly változásokon megyek keresztül. Személyiségem, jellemem folyamatosan csiszolódik. Mivel keresztyén család vagyunk, természetesen a Biblia fényében, az Ige vonzásában mennek végbe ezek a csendes letisztulások.

Észreveszem a hasonlóságokat, az átörökített tulajdonságokat, és megkérdem magamtól: én is ilyen leszek? (Ha az Úr vissza nem jön előbb!)

Az ember esendő, de Jézus Krisztusban és Ő általa mindig van lehetőség a korrigálásra, megjobbításra, az elcsúszott dolgok helyreállítására. Milyen fontos, hogy fiatalabb éveinkben engedjük, hogy Isten az Ő Szavával, Fiának hasonlatosságára alakítson, mint fazekas az agyagedényt! Milyen fontos, hogy megtérésünk után, teljes határozottsággal és rendíthetetlenséggel Isten Igéjét tartsuk egyedüli zsinórmértékünknek! Semmiféle bölcselet, filozófia nem előzheti meg, semmiféle világi ideológiának nem dőlhetünk be! Isten az Ő beszédével és Szentlelke vezetésével úgy munkálkodik bennünk, hogy Krisztus napjára szeplőtlen menyasszonyként állhassunk az érkező Vőlegény elé.

Elidőztem tehát a múlt és a jelen határánál. Korok találkozása ez a *most*, amit megragadva felismerhetem, min kell javítanom. Olykor régebbi vélemények is halomra

dőlhetnek. Átértékelődnek, ha engedek a Mester kezének. Mert az Úr törvénye nemcsak tanács, de tükör is. (Néha kellemetlen, amit meglátunk benne, és csak elszántságunkon, Urunk iránti szeretetünkön múlik, hogy engedünk-e a változásra készítésnek.)

Érdekes, hogy egy-egy látogatás, beszélgetés alkalmával mennyi minden felszínre jön! Fókuszba kerülnek a már elfelejtett történetek. Bennem van a gyermeki tisztelet édesanyám felé, de keresztyén testvéri kapcsolat is a miénk. Még mindig tanulok, és beépítem életembe a láttakat, hallottakat, hogy tapasztalattá érlelődjön. Talán ezzel is áldássá válhatok az utánam következőknek.

Mindnyájan folyamatosan változunk, így néha rá kell csodálkoznunk egymás reakcióira. Valahogy megismerjük a másikat, a szülőt, a gyermeket vagy a testvért, de éveink telnek, és másképp ítélünk meg helyzeteket, viselkedéseket. Engednünk kell, hogy a szeretet tüze kiégesen belőlünk minden ágaskodó neheztelést, minden megkeseredést és háborgást!

Időzzünk úgy egymás társaságában, hogy az isteni shalom valósággá váljon, legyünk a béke és a helyreállítás oázisa ebben a kietlen, pusztulásba süllyedő világban!

Gyerekkorom vidám, napfényes oldaláról már írtam *Akikre angyalok vigyáztak* című könyvemben. Most viszont elmerengtem a visszahozhatatlan, szomorú emlékek felett is. Megmásíthatatlanok. Évtizedek távlatából nézve már olyan sok mindent másképp tennék! De akkor és ott nem volt rá lehetőségem, vagy elegendő bölcsességem. Minden igyekezetemmel arra törekedtem, hogy az adott helyzetben a legjobb döntést hozzam. Ám az élet túl bonyolult ahhoz, hogy a pillanatokat mindig tökéletesen ragadjuk meg. Néha borús, döcögős, olykor veszítünk kell, hogy hosszú távon béke legyen.

Ha nem tehettem volna le ezeket a hiányosságokat a kereszt alá, a szünni nem akaró belső örlődés felemésztett volna. De:

„Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” Róma 8:1.

Érhetnek vádak, szemrehányások, mert hibáztam én is. Mennyiszer! (De ki nem?) Előfordul, hogy lehetetlen be-tölteni minden szükségét, ami a gyermeklelkekben epe-kedik. S ha a kisfiú, kislány felnőtt, maga is szülővé válik, egyszer csak rádöbben, hogy ő ugyanúgy szenved a saját szerepében. Megértés és egy újfajta, érett szeretet, biza-lom születik benne.

Ahogy idősödünk, úgy értjük meg egyre jobban az előt-tünk járókat. A meglátott dolgok feletti első döbbenetnek ne engedjük meg, hogy pánikba ejtsen, hanem Istentől kért és kapott bölcsességgel ítéljük meg, mérlegelve az utólagos „kezelések” lehetőségeit! A biblikus kommuni-káció elengedhetetlen.

Az élet sokszor fáj, és csak akkor gyógyulnak a sebek, ha kiönthetjük szívünket valakinek. S ez a valaki elsősor-ban az Úr, aki emberré lett értünk. Keresztje híd lett a ge-

nerációk között is, ahol nemzedékek találhatnak egymásra.

Nálunk, kicsi koromban nem igazán vált szokássá a bátorítás, buzdítás. (Szüleink is titkos bántalmazások áldozatai lettek volna?) Megtanítottak jól viselkedni, eleget tenni az elvárásoknak, legyünk tiszták és illedelmesek. Figyeljünk a jó ízlésre, kulturált beszédre. Tanuljunk eredményesen és legyünk tisztelettudók. Ez mind jó és szép, tekintettel kell lennünk másokra. Mégis hosszú időre megpecsételődött bennünk az örökös feszültségben tartó, kamaszlelkünket megnyomorító és a továbbiakban is kizsigerelő, kötelező érvényű megfelelési kényszer. A másokhoz idomulás... Érzelmi szükségleteink helyén pedig betöltetlen űr tátongott.

Képtelenség volt erről beszélni, mert meg sem tudtuk fogalmazni pontosan, mit érzünk, és egyébként sem volt kihez fordulni aggasztó tépelődéseinkkel. Egyértelmű okai vannak ezeknek, de kielemezése nem e könyv feladata. A levont tanulság az, ami a saját részem.

Érdekes, hogy ötvenen túl értettem meg rengeteg dolgot, amit korábban sosem. Nem volt rá magyarázat, csak a kimondatlan, betemetett feszültségek szikrázása. Sérült lelkem néma jajkiáltása...

Gyakorló, fiatal szülőként alig-alig került kezembe szakirodalom a nevelésről, az internet pedig még ismeretlen fogalom volt számomra. Az ember általában azt adja tovább gyermekeinek, amit otthonról hozott. Olyan keveset dicsértem a fiainkat! Jogosan foghatom rá arra, hogy előttem sem volt túl sok jó példa, de attól még a hiányosságaim ott éktelenkednek múltam zugaiban. Ott sötétlenek, amikor eszembe jutnak. (Lehet, hogy fel is nagyítom őket?)

Ha sokáig töprengenék azon, mennyivel lettek szegényebbek biztatásaim hiányában, összeroppannék. De milyen csodálatos az Isten kegyelme! Türelmesen rávezetett, így felismertem és beismertem a félresiklott dolgokat. Utólag igyekeztem jóvátenni a sajtó, suttogva gyó-

gyuló szükségeket. (Ezzel együtt nem tartom magam rossz anyának, mert mindig a tőlem telhető maximális szeretetet és törődést nyújtottam gyermekeinknek.)

Már felnőtt áll felnőttel szemben. Ahogy én másképp tekintek 84 éves édesanyámra, talán engem is megértenek egyszer a gyermekeim...

Miért fontos tehát emlékezni?

Az emlékezés értékeli a múltat, rendbe teszi a jelent, és irányt szab a jövőnek.

„Íme, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet!”

Ésaiás 38:17.

Traumák a kastélyban, és a menekülő út

2015-ben elkészült, Akikre angyalok vigyáztak című könyvecskéből vidámság, játék, napfény, kacagás özőnlík. Színigaz történetek. Ám ugyanúgy igaz az eddig rejtett árnyoldal is. Kemény, finomítatlan valóság. Hogy lehetnek ekkora szélsőséges érzelmi hullámai ugyanazon gyerekkornak?!

Nem szokványos téma következik. Őszinteségem nyersnek tűnhet, talán még botránkoztatónak is, de bizonyos határokat nem lépek át. Viszont: tényekről írok. S előfordulhat, hogy felborzolja a kedélyeket...

Mégse tedd le a könyvet, mert hasznodra válhat! Tanulhatsz irgalmat, megbocsátást. Tabu témákat felnyitni és helyre tenni, Isten Lelkének vezetésével.

De dönthetsz úgy is, hogy lepergeted magadról az olvasottakat.

A menekülő útvonal nem egy szégyenteljes dolog! Azoknak adatik, akik nem borulnak térdre az ellenség

előtt, fegyverüket letéve, megadva magukat. Nem a gyávák útja, hanem azoké, akik az így nyert időben új harcra, új ellenállásra készülnek fel. Immár frissült erővel.

„...de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”
I. Kor. 10:13.

A mi családukban mindenkinek megvoltak a maga titkai. Feldolgozatlan traumák, melyek alól Jézus Krisztus kimondhatatlan irgalma által szabadultunk fel. Úgy, mint hosszú fogsága után a kalitkából kiengedett madár. Ahogy a hullámok fojtogatásából kimentett, félholt fuldokló.

Mégis, az ugyanazon háttérbe születettek is más-más mélységben tapasztalják meg a negatív élményeket. De az örömteli, felemelő pillanatok emléke is különböző, mint ahogy személyiségünk is. Jellemfejlődésünk nem egyforma ütemben halad, s egy-egy jelentősebb állomás eltérő nyomokat hagyhat lelkünk falán.

Egy megszeppent kiskorú nem mer beszélni a traumáiról. Részben nem is érti, sőt még szókincse sincs, hogy megfogalmazza, mi történt vele, s részben büntártnak érzi magát. **Fel sem fogja, hogy ő áldozat.** Koránál fogva sincs tisztában az erre vonatkozó családjogi törvényekkel, sem a molesztálás későbbi, lélektani következményeivel. Csupán annyit sejt homályosan, hogy valami olyasmi történik vele, aminek nem lenne szabad megtörténnie. (Ez egyébként az Istentől kódolt lelkiismeret.)

A sértett, fél az ismeretlen jövőtől, mert a lelkét tipró, gyalázatos nyomok kitörölhetetlenek, és egy esetleges bírósági ügy megfosztaná még az addigi biztonsági zónájától is. Szégyen, és hamis **cinkosságérzet gyötri**, hiszen a bántalmazó: közeli hozzátartozója, sőt az egyedüli családfenntartó, s e tusakodásában önmagával meghasonulva szorong a felelősségre vonástól. Inkább hallgat, így elhordozhatatlan terhe csapdává válik.

Elviselhetetlen ellentmondás, hogy olyan valaki ellen tanúskodjon, akit egyébként szeret, de mégis utál. Míg jogosan vágyik gondoskodására, befedezésére, eközben taszító, ismételt szexuális közeledése menekülésre kész-

teti. E nyomasztó légkörben, előbb-utóbb szakadéknyi távolsággá mélyül köztük ez a frusztráció.

Az ilyen gyermek fantáziája akarata ellenére is túlzottan szexuális irányúvá válhat, ami terheli és zavarja a személyiségfejlődést. Éjszakai alvása nyugtalanná, felületessé válhat, mert a vegetatív idegrendszer „készenléti állapotban” tartja magát egy esetleges, váratlan esemény elleni védekezéséppen. Előfordulhat, hogy emiatt hosszú távon kimerült lesz, koncentrációs zavarok léphetnek fel a tanulásban, és általános közérzetét a melankólia jellemzi. (Kislány esetében, akár megkaphatja a „szomorú madonna” jelzöt is, mint ahogy volt is már erre példa.)

Legtöbbször csak felnőttként vesz bátorságot arra, hogy felfedje az őt ért sérelmeket, ám ekkorra már vírusként terjedt el életében az orvosolatlan múlt keserősége.

Súlyos esetekben, a személyiségfejlődés korai szakaszában történtek, akár későbbi tudathasadást is okozhatnak, ha csak felületesen vagy sehogy sem volt kezelve a sérelem.

Sajnos, engem még ezeken kívül is értek támadások. (Lakott a házunkban egy agglegény, aki egyszer olyat tett, és mondott nekem, hogy a mai napig is, szinte rosszullét, émelygés fog el, ha eszembe jut...)

Mindössze 9 éves lehettem, amikor egy idős „mutogatós” ember rémisztett rám a keskeny Veronika-köz sűrűn nőtt bokrai tövéből. A pillanat tört része alatt választottam másik útvonalat a Kutyavár felé (egérút reményében), de nyomomba szegődött. Szívem a torkomban dobogott, rettegvé az ismeretlen férfitől, és bár üldözöm lemaradt, hazáig futottam.

Tizenöt-tizenhat évesen pedig egy – korábban nemi erőszakért börtönben ült – ittas férfi állta el az utamat, de hála Istennek, nem történt baj. „Csupán” sokkolt az eset... Idegenek előtt jelentéktelennek tűnő mondatok, szavak, sőt akár gesztusok, többször is törként fúródtak bele szűzi lelkembe, s mind a mai napig borzalmasan taszítóan hatnak rám, ha látom vagy hallom őket.

A halál sokszor öltözik szalonképes ruhákba, akár hófehér kesztyűt is húzhat. Álarca a pokol rémségeit rejt. Még Istenben hívő, templomba járó ember is az ördög fogságába eshet, és tehet kényszerből olyan dolgokat, amikről meg van győződve, hogy helytelen. Sőt tudja, hogy bűn, ami utálatos az Úr előtt. Mégsem tud ellenállni. Két lehetősége van: megtér vagy meghal.

Az Isten előtti számadáskor mit számít a világi rang? Magas pozíciót betöltött – akár régebben élt – híres embereknek változik meg az erkölcsi megítélése, ha fény derül korábban eltitkolt bűntetteikre. Ebben az esetben hiábavalók a babérok, mert a hírnév nem menti fel sem a felelősség, sem az esetleges, kimondatlan megvetés alól. Kivéve, ha az illető megtér – mert ő is kegyelmet nyerhet – és lerendezi vétkeit. Az én irányomban ez megtörtént. Ám sajnos, sok esetben már csak az elkövető halála után mernek nyilatkozni az érintettek. (Arról persze külön fejezetet lehetne írni, miért, hogyan és milyen események folytán torzulhat el a jellem.)

A rossz apakép gondokat okozhat a későbbiekben, az Istenről, mint Atyáról alkotott kép kialakításában.

Rendkívül fontos a dolgok helyén kezelése, és az újjászületett embernek radikálisan el kell határolódnia az elméjét aknamezővé változtató, az agyi irányítást fogva tartani akaró, parazitaként lappangó gondolatoktól!

„Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtven minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” – írja Pál a II. Kor. 10:5-ben.

A szexuális abúzus emlékképeit tudatosan kitörölve, Jézus nevének erejével bátran ellenállhatunk az ördög kárhoztatásainak. Fontos, mert a legváratlanabb, leglehetlenebb pillanatokban jelentkező „újra átélés”, kétségbeejtő összeomlást eredményezhet.

Túl azon, hogy még a világi törvények által is keményen büntetendő, a liliomtiprás vagy megrontás olyan mértékű személyiség rombolást végez, ami beláthatatlan következményekkel jár. Nehéz téma, nem lehet eléggé kihangsúlyozni vagy körbeírni azt – az örület határát súroló – rémséges közérzetet! S közben élni kellett, is-

kolába, templomba járni, később dolgozni, családot alapítani. Mint a „normális” emberek. Rejtélyes, láthatatlan bilincsek szorításában... Jézus szavai a Márk 9:42. szerint:

„Aki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik.”

Nincs itt helye annak, és nincs is szükség rá, hogy részletezzem a lídercként követő, régi történeteket. Ezek már a keresztnél vannak. Hátam mögé vettem, ahogy az Úr tanította. Letettem, elengedtem, s indítványozásomra még életében rendeztem az engem tönkre tevővel: megbocsátottam. Tűnődéseim inkább azért igényelnek összegzést, hogy bizonyoságtételként adjam tovább.

Hirdetnem kell, hogy megannyi fájdalom, tépelődés, zűrzavar és gyötrelem ellenére van gyógyulás és helyreállítás Jézus Krisztusban! Gyalázatunkat is magára vette, Isten Báránya elhordozta! Gyógyítónk, Szabadítónk, Megtartónk és Oltalmazónk! Valóságosan!

Muszáj kilépni a féltett önigazság, titkos bosszúvágy, tehetetlen megvetettség érzet és az elégtétel várás görcsös markolásából!

A lényeg, hogy életünk során bármikor felismerhetünk hiányosságokat, a Szentlélek megmutatja visszamenőleg is a bűneinket, végső leheletünkig van rá mód, hogy megbánjuk és rendbe tegyük. Fontos ehhez az önmagunk megértése, helyes ismerete is, a génjeinkbe kódolt örökség átértékelése, és az Ige fényében történő felülvizsgálata.

Utána már megfelelő bizalmi légkörben és szeretetteljes elfogadásban zajlik a családtagok között az érett kommunikáció. Ez lesz az a „shalom”, ami kizárólag az Úrban lehetséges. Tökéletes békesség, megbékélés, tökéletes helyreállítás. A folytatás pedig ennek függvénye.

„Seregek Ura, Istene! Állíts helyre minket, világoltasd a Te orcádat, hogy megszabaduljunk!” Zsoltárok 80:20.

Feltárás és szabadság

Léteznek a felmenő rokonságból örökölt olyan személyiségjegyek, amiket nem kell és nem is lehet megváltoztatni. Aki alapvetően introvertált (befelé forduló), annak a negatív élmények kiemelhetik, esetleg deformálhatják ezt a jellemvonását. Az introvertált beállítottság azonban nem hiba, teljesen normális, elfogadott, akárcsak az ellenkezője.

Egy kedves, nagy tapasztalatú pszichológusnő említette egy beszélgetés során, mennyire szükség van a mély érzésű – inkább befelé forduló, amolyan „lelkizős” – emberekre, mert kimondhatatlanul szegény és sivár lenne nélkülük a világ. Az más kérdés, hogy külső nyomásra, hajlamosabbak a pszichés „kilengésekre”, hamarabb sebezhetőek. Viszont amit mások gyengeségnek könyvelnek el, igazából mégis az az erősségük ebben az elszűrült, több szempontból is zsákutcába került emberiségben.

Szükséges tehát, hogy a felnőtt gyermekekben készség legyen szüleik megértésére! Venniük kell a fáradságot, hogy utána érdeklődjenek egy-egy kérdéses magatartás kiváltó okának, mert a – netán évekig is betemetett, soha fel nem tárt, meg nem magyarázott, vélt vagy valós – sérelmek, időzített bombaként robbanhatnak egy nem várt pillanatban, veszedelmes pusztítást okozva mindkét fél lelkében.

Ezért, amikor megérett a kapcsolat, igyekezzünk kibogozni életünk összekuszálódott szálait! Megéri!

A feltárás célja nem a bántalmazó lejáratása, jó hírének becsmérése, hanem a bántalmazott fél egyértelmű védelme, rehabilitációja. Nem pálcátörés a már elhunyt, vétkes szülő/nagyszülő felett, hanem néma sóhaja annak a kielégítetlen váagnak, hogy személyünk más megítélés alá essen.

Nem büszke, gyűlölködő bíraskodás – hiszen kegyelemre szoruló bűnösként már megbocsátottunk, és „a szeretet sok vétket elfedez” –, hanem a Krisztusban elnyert szabadsággal való élés megerősítése. Az által, hogy

nyíltan leleplezzük az ördög romboló munkáját, Jézus nevében a Sátánnak emelt magaslatokat.

„Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására.” II. Kor. 10:4.

Az Isten Fiában elnyert szabadságom megtartásához az én döntésem is kellett: kilépek a börtönajtón a sötétből a fényre, vagy belerokkanok a múltba és megzavarodok. Nem volt könnyű, mert annyira hozzá lehet szokni a kesergéshez és a múltat milliónyi, pici darabra szétszedő, elemezgető önsajnálathoz. De nem ilyen életre hívtunkunk el! Mennyei célok, mennyei távlatok hívnak Krisztusban!

Lehetnék én is mély depresszióba süllyedt, pszichiátriai beteg. De az Úrnak semmi sem lehetetlen! „Az Igazság szabadokká tesz” – mondja Jézus a János 8:40-ben.

A Biblia mellett sokat segített nekem Gyökössy Endre: Magunknak magunknak c. könyve.

Felismertem, megbocsátottam és kiléptem. Rettentően keserves volt, de egyben hatalmas győzelem is!

Léteznek még a szabadulás után is élősködő gondolatok, melyek alattomban belopakodva pusztítanak. Az elménk kész csatatér, muszáj szüntelenül éberem őrködnünk! Gyökerestül, rögtön ki kell irtani ezeket, Pál apostol szavaival „foglyul ejtve”, hogy engedelmeskedjen Krisztusnak.” A hazugság ellen csak az igazsággal tudunk eredményesen hadakozni. Ehhez pedig meg kell halnom önmagamnak, önsajnálatomnak, orvosolatlan háborgásaimnak és önigazságomnak, véget vetve kízó vajúdásaimnak azzal, hogy a megismert bibliai igazságban járok. Isten Igéjében: Jézus Krisztusban, aki így imádkozott (s ebben a kérésben, hiszem, hogy én is benne voltam már) az Atyához:

„Szenteld meg őket a Te igazságoddal: A Te Igéd igazság.” János 17:17.

Miért közöltem ezeket a nyomasztó tényeket ennyi év hallgatás után? Mi az értelme felfednem, amit eddig homály takart? Mert ez is a megemlékezés része. Az illetékesek betekinhetnek lelkem nagy háborúiba. Mert eb-

ben a zónában komoly összpontosításra, önfegyelemre van szükség, és a családi élet mindennapjaira is rányomhatja bélyegét az éppen dúló belső harc kivetülése. Amiről más nem tud, nem lát, csak megkérdőjelezhető viselkedési megnyilvánulásokat, amikor általában nincs mód a magyarázkodásra.

Másrészt, esetleg segíthetnek valakinek traumái feldolgozásában, aki eddig úgy érezte, nem talált senkinél igazi megértésre. Attól a személytől, aki maga is hasonló borzalmakon ment át, jobban elfogadja a tanácsot, s nagyobb lendülettel mozdulhat el a holtpontról, ahogy csorbult igazságérzete elégtételt, összekaszabolt szíve pedig vigasztalást kap.

Ha csak egy-két ilyen, magába forduló betegnek segítek ezzel, már nem volt hiábavaló a „vallomásom”. Közülük való vagy? Gyere ki a fényre! Hagyd ott füstölgő romjaidat, megbántottságod sötét, pókhálós börtöncelláját! Nem te vagy a hibás, a felelős a téged ért sérelmekért! Valljuk meg együtt boldogan a zsoltárossal:

„Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk.”

Zsoltárok 124:7.

Értékemet nem az őseim jó vagy rossz öröksége adja, bár elismerem és tiszteletben tartom kimagasló érdemeiket. Nem is az elszenvedett traumákon mérem le. Az az Atya, aki egyetlen Fiát áldozta értem a kereszten, gyermekévé fogadott! A világteremtő Isten lánya lettem, mert befogadtam újjá teremtő Igéjét, és az Ő számára lettem megszentelve, elkülönítve!

A hanyagul eltemetett múlt exhumálása, majd méltóképpen lerendezett temetése ez: végleges és radikális leszámolás a megnyomorító, rabszolgasorba döntő sátáni elnyomással.

Többekben felmerülhet a kérdés:

Miért engedte meg Isten ezeket a borzalmakat? Nos, erre talán sosem kapunk választ. Legyen nekünk, akik megízleltük az Úr jóságát, elég az a bizonyosság, hogy minden a javunkra van! (Róma 8:28.)

Ahogy Isten a háta mögé vetette megbánt, megvallott és elhagyott bűneinket, nekünk is ezt kell tennünk! A magunkéval is és a másokéval is. Emlékezzünk az adós szolga történetére!

„Akkor előhívatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivel-hogy könyörögtél nékem:

Nem kellett volna-e néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik.

Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.” Máté 18:32-35.

Ne feledjük: az életünk egy nemes küzdelem! Örökkévaló célokért. Kaphatunk ajándékba szép, békés időszakokat is, mert Isten jó. Kegyelmes. Ám a végső megpihenés minden fáradságtól – majd az Atya házában lesz.

Nem ígért Jézus problémamentes utat. Azt viszont igen, hogy velünk lesz és kösziklaként megtart az áradatban, fergetegben, sőt átkísér a nyomor kemencéjén is. Kellene a próbák, hogy kiderüljön, milyen alapra építettünk!

Én nem hiszek a sikereket és gondtalanságot ígérő, könnyű fajsúlyú, hamis evangéliumban! De abban igen, ami tiszta, hígítatlan, és az igaz Messiásra mutat. Ítélet és kegyelem egyben. A keresztről való beszéd Isten ereje számunkra! A pünkösdkor kitöltetett Szentlélek által erőt és hatalmat kaptunk a bűn felett!

Le lehet és le is kell küzdeni a test cselekedeteit, vágyait, a megzavart elme eltévedt, romlott gondolatait! Ki lehet és ki is kell lépni az önsajnálát mélybe húzó örvényéből, a szünni nem akaró vajúdásból! Örök életre hívtunk el, s Lelke által az Úr, szívünkbe írta törvényét!

Fontos még megjegyezni, hogy nemcsak a háborús évek, kényszermunkák és egyéb táborok fogva tartottainál alakultak ki szexuális deformitások. Napjaink minden korosztálya – de különösképp a fiatalabb – teszi ki magát

annak a veszélynek, hogy az internetes oldalak kínálatával állatiassá züllesztí önmagát, mert minél többször nézi, annál erősebb kötelékek fonják körbe, míg felnőtt korára irányíthatatlan, teljes függésbe kerül. Noé napjait éljük. A föld megromlott. Sodoma és Gomora bűnei e jelen világ bűnei is.

Térjünk vissza a rész elejére! A hitpályájának célegyenesében haladó édesanyámmal zajló spontán beszélgetések során, kiegészültek a családi múlttal kapcsolatos, töredékes ismereteim. Immár összeállt a puzzle. Megértve hányattatott évtizedeit és így még jobban szeretve őt, el tudom engedni a kisgyermekkori hiányokat, védtelenséget, hiszen ő is éppen eleget szenvedett, amikor a szorongatott helyzetek, sorozatos csalódások leblokkolták, sokkolták és cselekvésképtelenné tették.

A generációk ismételt találkozása, az egymás megértési akarása és a tapasztalatcsere fontos része az érett szeretetkapcsolatoknak, amin dolgoznunk kell. A szeretet időigényes tevékenység, és a hűségeseeknek meghozza zamatos gyümölcsét.

Mindig tovább

Hangtalanul kiáltok.

Néma sikoltásom eljut füleibe, hiszen mindent lát és hall,
figyel, oltalmaz, együtt érez velem.

Ha elmerülnék, még a tenger hullámaiból is kiemelne.

Ha a föld végső határára menekülnék,
kitárt karral ott várna rám.

Lelkem fájdalmát szavak nélkül is érti.

Szemem tükrében ismeri a gyötrelmet,
szívem sebeit egyenként gyógyítja meg.

Tomboló szélvészből az Ő menedékházába rohanhatok.

Nem vádol, jól tudja, mennyit bírok, Ő a támaszom.

Amíg megpihenek Nála, felüdít, jelenlétében
biztonságban vagyok.

Részese mindannak a harcnak, ami kívül s belül dúl.

Barátom lett Jézus!

Ő már végigjárta előttem az utat.

Mindent tud rólam, nem kell magyarázkodnom.

Nem kell semmit sem bizonyítanom.

Ha tekintetemben megtört a fény, Ő a világosságom.

Ha bensőmből kifogy a dallam, Ő az énekem.

Ha nincs megfelelő szó, hogy Uramat dicsérjem,

Ő az Ige a szívemben és a számban.

Főpapom és Közbenjáróm az Atya Isten előtt.

Elküldte Szentlelkét, aki által elpecsételt, eljegyzett magának.

A Pártfogó itt él bennem, ezért tudok

mindig tovább menni az úton.

Sose vagyok egyedül.

Kilépve az idő szorításából

Baj lenne, hogy lassan-lassacskán „öregszem”? Így, túl az adatott éveknek kétharmadán, dehogyis! Hajammal együtt a lelkem is őszül. De ez jó hír, mert az ősz a gyümölcsterméstől gazdag. Tény, hogy szaporodnak szemem körül a szarkalábak, és mosolyom is a jól bevált barázdában pihen. Felszedtem pár kilót, kikerekedett az arcom? Nem baj! Homlokom rajzolata így is elárulja, hogy egyetértek-e veled, vagy sem. Néha galléron kell ragadnom gondolataimat, mielőtt elkószálnának, mert elveszthetném őket a horizont fonalán...

Folyamatosan telik az emlékeim tarisznyája. Feszül, dagad. Alig tudja összetartani az idő szövete...

Nem kezdeném újra az életemet. Ezernyi tapasztalattal gazdagodva, megtanultam megelégedetten visszatekinteni és előre nézni. (Még 20 éves sem voltam, amikor mások már az átlagnál érettebbnek láttak.) Ám nyugalmam nem a saját bölcsességemből, vagy mindent megoldó ké-

pességemből fakad... Hanem:

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.” Zsoltárok 121:1-2.

Ezért nem szeretem az olyan mondatokat, amik így kezdődnek: „Mi lett volna, ha...” Vagy így: „Ha ez vagy az másképp alakult volna...” Így történt és kész. Az ábrándozás merengésbe csábít, a merengés pedig kesergésbe ránt. Aztán, akár el is veszíthetem lábam alól a talajt.

Az adott tényekkel kell „dolgozni”. Megfelelően kezelni, javítani, a lehetőségekhez mérten korrigálni. Újjászületett emberként csodálatos erőt kapok az Úrtól, hiszen az új teremtésben valóban minden újjá lett. Nem az alapvető személyiségjegyek, hanem az arra ráakódó torzulások formálódnak át vagy tűnnek el Krisztus szabadításában. De hozzáteszem: hiszem és vallom, hogy Istennél semmi sem lehetetlen!

De nemcsak a traumák miatt alakult így a lelki alkatom, s lettem korán érő. Egyfajta örökség ez. Édesanyám és apai nagymamám is szerfelett csendes, befelé forduló volt. Amolyan hallgatagon tépelődő, magában morfondírozó. (Ahogy idősödünk, úgy lesznek szembetűnőbbek rajtunk ősünk vonásai?)

Sőt, talán még az „csavart” egyet ezen, hogy a szüleim vércsoport összeférhetlenséggel házasodtak össze, ami csak kisöcsénk születésekor derült ki. (Régebben, ha nem volt muszáj, nem vizsgálták.) Ez időnként komoly galibát okoz(hat) a magzati fejlődés során, de nálam csak enyhe tünetek jelentkeztek. Szívproblémák, rendkívüli fáradékonyság, érzékeny idegrendszer. Nem bírom sem az éjszakázást, sem a hosszantartó stresszt.

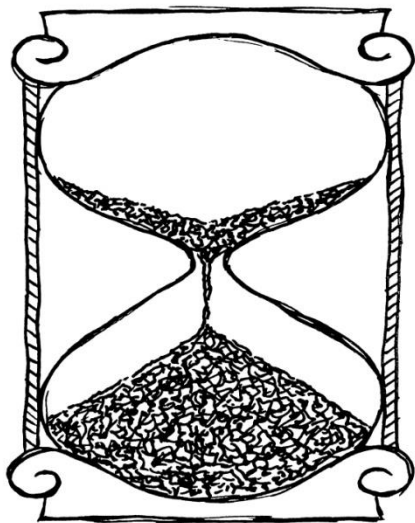
Az élet bonyolultsága miatt, valószínűleg sosem kapok választ arra, vajon milyen lettem volna alapvető génállományom tekintetében, ha nem taposnak belém a gyerekkori bántalmazások. De az időn túli, távolabbi célokhoz, reménységem beteljesüléséhez képest ez már nem fontos. Az a lényeg, hogy kivé lettem Krisztusban.

Ezt mondja az Úr:

„Kárpótollak benneteket azokért az esztendőkért, amelyeket tönkretett a sáska, szöcske, cserebogár és a hernyó...”

Jóel 2:25.

Itt, e földi létben? Ezt nem állíthatom. De az örökkévalóságban, egészen bizonyosan!

A könyv lelke

Van-e lelke a könyvnek? Tényleges értelemben véve, nincs. Van valami mégis, amitől lüktet, magával sodor. Mert nemcsak ismereteket közöl, hanem gyakran kérdez és feleletre készlet. Tovább gondolkodásra ösztönöz, mintha beszélgetne veled. Mintha ráérezne kételyeidre, toporgásodra. „Felkapcsolja a villanyt”. Mégsem erőltet semmit. Észreveszed, hogy már nem zakatol annyira az agyad, már nem kattognak úgy a fogaskerekek. Már sokkal tisztábban látod azt, ami korábban homályos volt. Rájössz, hogy nem vagy egyedül sem a tépelődéseiddel, sem a kereséssel.

Barátságra lépsz a könyvvel, persze csak úgy, szavak nélkül. A gondolataidban. Végre találtál valakit, akivel „egy kaptafára” véleményezed a dolgokat. Örülsz, hogy valaki összegezte, leírta. Átadta tapasztalatait. Nem szégyellte. Vette a fáradságot.

Egyszeriben az az érzésed támad, hogy ismered a szerzőt. A könyv lelke az a sugallat, ami megérinti az olvasót. Az

író szíve megérint egy másik szívet. S az rádobban. Megbátorodik. Szerelemre gyullad az Igazság iránt. S no lám, nincs is egyedül!

Illés, az Úr nagy prófétája, miután közölte vele Isten, hogy van még hétezer térd, amely nem hajtott térdet a Baál előtt, új erőre kap, s beteljesíti küldetését.

Több tucatnyi könyv jut eszembe, jobbnál-jobbak, melyek óriási hatással voltak rám. Mélyen megérintettek, formálva bennem a világról és az emberekről alkotott képet. Minél többet láttam meg a sorok között, annál többet véltem felismerni ezekből a valós életben. Ezeket mérlegelve és összevetve a mindennapokban tapasztaltakkal, lassan kialakult az egyéni véleményem. Érlelődtem, mint gyümölcs a fán. (Az indián regényektől kezdve a híres magyar szerzők művéig. Majd Jókai Mór *A kőszívű ember fiai*tól, Lewis Wallace *Ben-Hur*jáig.)

Jól emlékszem még, ahogy 9-10 évesen Az ezeregy éjszaka legszebb meséit „bújtam.” Ezzel teltek a nyári vakáció kora délelőtti órái. Teljesen beleéltem magam a lebilincselő, izgalmas mesékbe, mintha megszűnt volna létezni a környezetem, ágyammal együtt, amin hasaltam. Körül lengett valami misztikus varázs. A keleti népek egzotikus titokzatossága. Selymek és finoman rácsozott ablakok... Kislányoknál ez az „én is hercegnő szeretnék lenni” időszak.

Aztán a *Winnetou* és az összes többi, ami az indiánok szabadságszerető, de a fehérek által keményen elnyomott életét bemutatta. Fokozatosan kialakult bennem az igazság, sőt annak radikális védelmezése iránti igény. Jellemfejlődésem egyik alappillére épült ekkoriban.

A „pöttyös” és a „csíkos” érzelgős regények bepillantást engedtek más tinédzserek rejtett, kis világába. Vidám és szomorú történetek kapcsán tanulgattam a helyes és helytelen kapcsolatok működését. A levont tanulság, utána még sokáig foglalkoztatott. Bizonyos értelemben tükröt tartott elém, hogy mintegy kívülről is tanulmányoz-

hassam a saját lelkemben zajló, akkor még érthetetlen, bonyolult folyamatokat.

Művelődésemet Jules Verne *Némo kapitányának* lélegzetelállító, fantasztikus kalandjaival és a letűnt történelem kiválóságaival történt győztes vagy vesztes csaták korhű beszámolóival folytattam. Érdekelt minden. Csak úgy „faltam” a regényeket.

Majd Paul White *A buyufa alatt* című, missziós jellegű, nagyszerű könyvecskéjének változatos állattörténetei dolgozták meg a szívemet, melyekkel Daudi, egy afrikai kórház gyógyszerésze alapvető bibliai igazságokat tanít a dzsungel érdeklődő lakóinak. Ez még mind a megtérésem előtt időszak volt.

Újjászületésemtől kezdve kizárólag keresztyén irodalmat olvastam, eltekintve a középiskolában megkövetelt kötelező olvasmányoktól.

„Miképpen egyik vassal a másikat élesítik, akképpen az ember élesíti az ő barátjának arcát.” Péld. 27:17.

A jó könyv is lehet ilyen arc. Az író arca, amivel formálja, csiszolja olvasóját. Jó könyv - jó lelkület. Mint ahogy a jó fa jó gyümölcsöt terem.

„Rend a lelke mindennek” – szokták mondani. Így a könyv lelke a benne felsorakoztatott tények rendszerezése, összekapcsolása, egyfajta „képesség” is lehet arra, hogy megértesse a szerző szándékát.

Aztán van úgy is, hogy a könyv hosszan előkészít, mielőtt összegző véleményezésre sarkall. Befejezésül az olvasóval mondatja ki a végső következtetést, konklúziót. Ilyenkor tényleg olyan, mintha lelke lenne. De általában maga az író az, akinek a lényét, lelkiségét átsugározzák az oldalak.

(Vannak persze, sajnos, rossz könyvek is, melyek rossz töről fakadva, rossz lelkületet továbbítanak. Felvetéseiket tényként állítják be, igazsággént a hazugságot. Veszélyesek. De ezek is hasznunkra válhatnak, ha éles a látásunk.)

Friss hívőként különösen szerettem az igei tanulmányokat. Kedvemre húzogattam alá a számomra fontos részt, csillaggal vagy x-szel jelölgettem meg, amire vissza kell még térni. Szívesen olvastam életrajzokat is, általában magukkal ragadtak a különösen érzékenyen árnyalt, valós történetek.

Mélyen megérintett Farkas Lászlótól *A Messiás*, Henryk Sienkiewicztől a *Quo vadis?*, John Bunyan *A zárándok útja* pedig évtizedekre a szívemhez nőtt. Rendkívül sokat jelentett David Wilkerson *Kereszt az aszfaltdzsungelben*, Zimányi József *Tűzszlopoddal jéghegyek között*, Francis Schaeffer *Halál a városban* és John Mulinde *Istennek szentelve* című könyve.

De sorolhatnám oldalakon át, mert mindegyik előbbre segített a keskeny úton, és a Biblia iránytűje mellett sokat tanított. Megerősödött bennem az a fajta szemlélet, hogy

kiszűrjem az olcsó és hígított üzeneteket. Kemény eledelre, szilárd táplálékra vágytam. Az Igazság beszédére, melyet éheztem és szomjaztam. *Isten Igéje mindennek felettivé vált számomra. Legfőbb értéké.* Így van ez ma is, amikor már a saját könyveimet írom.

Amikor elkészül egy-egy ilyen mű, kicsit olyan, mintha a szerző „megszülte” volna. Kedves számára, különleges. Elfogultan dédelgeti. Korrigálja, ha szükséges. S ha elérkezik a pillanat, útjára engedi, mint szülő a felnőtté vált gyermekét...

Félte őrzött kincsként vágyik megosztani barátaival, ismerőseivel, hiszen benne van az egész szíve, rászánt ideje, energiája, tudása. Boldoggá teszi, ha őszintén, és nemcsak udvariasságból érdeklődnek iránta. Felemelő élettérzés ez. De ezzel együtt tisztában van a felelősséggel is. Mert Jézus Krisztus trónjánál, aki maga a Bölcsesség, számat kell majd adnia minden egyes szóról.

Végezetül, úgy vélem, hogy minden jó könyv egyedi térerővel rendelkezik, ami ott hagyja nyomát olvasóiban.

Milyen frappánsan fogalmaz Gárdonyi Géza az Egri csillagokban, amikor Dobó Istvánt így szólaltatja meg:

„Mert a falak ereje nem a kőben vagy, hanem a védők lelkében.” (Nem is foglalhatta el Szulejmán a várat!)

E tekintetben, Európa végvárai már düledeznek. A magát keresztyénnek valló földrész hitbeli alapjai súlyosan megroppantak (a védők lelkében)...

De mi álljunk a törésekre! Vessük meg lábainkat a falakon! Legyen rendíthetetlen a lelkünk, akár szánkkal, akár tollunkkal, akár két kezünkkel és cselekvő életünkkel szolgáljuk az Urat! S a falak ereje nem „kőben” lesz, nem leírt betűkben és nem pusztán üresen csengő szavakban! Hanem az egész lényünket betöltő, Isten szeretete által munkálkodó hitünkben.

Az ortodoxia bűvkörében

Ejtsünk szót erről is, röviden! A megtérésem utáni időszakból nagyon kedves emlékek élnek bennem. Érdligeren nőttem fel, s 14 éves koromig a reformátusokhoz jártunk.

Nagy lelki fordulatunk után, a Tulipán utcai baptista gyülekezetben találtuk meg azt az eleven közösséget, ahol épülhettünk, erősödhettünk hitünkben. A csupán néhány tagú ifi csapatunkat egy Budáról kiküldött „lelki vezető” fogta össze. Gyakran prédikált vasárnap délután is. Sokat köszönhetek neki. Hálás vagyok Istennek azokért a tanácsokért, melyekkel eligazított, figyelmeztetett vagy bátorított. A lényeg mindig az volt, hogyan szolgálhatok tisztán, szentül, alázatosan, s egyáltalán, mit jelent a szolgáló élet.

Megtanultam, és azóta sem felejttem a napi igeolvasás fontosságát. A belső elcsendesedést. A mindig több utáni vágyakozást, törekvést.

Azonban hosszú hónapokkal később (talán egy év is volt), valami olyan vegyült az általa hirdetett evangéliumba, ami tévútra vitt. Nem vettük észre, mert naivan „csüngtünk” ezen az emberen, aki szinte apánk helyett apánk volt. Törődött velünk, érdekelték a gondolataink, problémáink. Rendszeresen elolvasta és kiértékelte a verseimet is.

Eleinte furcsa volt a szent képek előtt imádkozás. Később gyertyagyújtással, majd kereszttetéssel kombinálva. (!!!) De nem kérdeztünk semmit. Református gyökereinkből és baptista háttérünkből fakadó gyanúnk hamar elpárolgott, mert feltétel nélkül, mondhatni vakon bízunk benne. Elhittük (s ez máig is felfoghatatlannak tűnik számomra!), hogy ezek a liturgiák az Úrhoz való közeledésünk „kellékei”...

Aztán eljött az idő, és együtt jártunk be szombatonként a Petőfi-téri ortodox templomba. Misztikus csendje, a tömjénező illata és a félhomály, különös, természetfeletti hatást gyakorolt rám. Valamiféle „őszövetségi érzélem” járt át, ahogy láttam a felemelt kezekkel imádkozó papot leborulni...

Mégis, észrevétlenül, fokozatosan elvesztettem a Krisztusban elnyert szabadságomat, s láthatatlan bilincsek kaptartak rám.

(Csak évekkel később hallottam, hogy kis közösségünket be akarta tagolni az ortodox egyházba, azt tervezve, hogy az ő saját, önálló irányítása alatt.)

Az első csalódás hideg zuhanyként ért. A csatlakozást előkészítő, ismerkedő beszélgetésen (aminek nem is sejtettük a valós célját) Feriz atya cigarettára gyújtott. Másnak talán jelentéktelen ez, engem azonban, aki áhítattal néztem fel rá, annyira lesújtott, hogy képtelen voltam túl lépni rajta. Egy olyan egyházi személy, akire felnéztem, és Isten szolgájának tartottam, itt ül előttem füstfelhőben. Nem fért a fejembe sehogy sem ez az ellentmondás.

A második „pofont” az adta a hamarosan bekövetkező kiábrándulásomhoz, hogy Géza bácsi még védelmébe is vette, mintha csak lényegtelen semmiség lenne az egész. De nekem nem az volt! Ha még csak 16 éves voltam is, az igazságérzetem és az őszinte Isten-keresésem nem tűrt semmilyen keveredést. Teljesen összezavarodtam, s bár

lelkemet összetörte a meghasonlás, elindított bennem egy minden eddigire kiterjedő átvizsgálási folyamatot a Biblia fényében. Kiemelkedő jelentőséggel bírt egy rövid mondat:

„...aki tömjént gyújt, bálványt imád...” Ésaías 66:3.

Hónapokig tartott, amíg el tudtam szakadni D. Gézától, mint vezetőmtől. Rengeteg beszélgetés, igetanulmány és imatusa – sőt bátorság – kellett hozzá, hogy az első felismerések, kijózanodások után, magam mögött hagyjam ezt a bűvöletet. Hosszú, részletes levélben fejtettem ki számára, letisztult látásomat. Mély sebek vártak gyógyulásra, de Isten Igéje jó Pásztorként terelgetett. Elhatározásom szilárd volt, senki és semmi nem tudott már eltántorítani attól, hogy radikálisan az Igazságot kövessem. Az Igazság pedig maga Jézus Krisztus, aki mindig az Atya beszédeit szölte.

Úton-útfélen a Bibliámat „bújtam”, ami tele volt aláhúzó-
gatásokkal. Mindenhova magammal vittem. Kőszikla alapokra épült fel hitem. Ittam az Igazságot! Sorban olvas-

tam a jobbnál-jobb keresztyén könyveket. Legelrejtettebb sejtjeimig átjárt Isten beszéde. Átéltém, amiről János írt:

„És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok.”

I. János 2:20.

Betöltött az Úr az Ő Lelkével, és szívembe írta törvényét. Megvalósult a próféták által hirdetett isteni ígélet:

„És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr.” Jeremiás 31:34.

Talán ebből a pravoszláv, vagy más, netán keleti forrásokból táplálkozik ez a fajta masszív tanítványsági „fügőség”? Így utólag, már fenyegető hasonlóságot látok a pont abban az időben, Todd Burke által Magyarországra is beszivárgó Pásztorló Mozgalommal. Tömegével szedte áldozatait. Több gyülekezetbe belopakodva gyökeret vert és a mai napig is csak kevesen ismerik fel (el) veszélyeit. Derek Prince és Bob Mumford hosszan taglalták a tanít-

ványozás ezen formájának hiányosságait, visszásságait, és nem szégyelltek nyilvánosan bocsánatot kérni megtevesztett, félrevezetett testvéreiktől, pásztoroktól. Sajnos túl messzire gyűrűztek e mozgalom káros hatásai! Nem egy felekezetben megtalálható, néhol kifinomultabb, karizmatikus köntösben. Máshol az „atyaság” fogalmának leple alatt, ami hangzatos ugyan, de nagyon távol áll Pál apostol atyai szolgálatától.

Pál soha nem akarta kiskorúságban tartani, ellenőrizni és befolyásolni a követőit! Nem manipulálta őket, nem kívánta emelni a saját tekintélyét sem. Nagykorúságra, eltökélt, bátor Krisztus-követésre sarkallta a gyülekezetek tagjait. Meghagyta szabadságukat, önállóságukat, és a fiúságot a Lélek által vezetettséggel jellemezte. Mert tudta, amit Jézus is mondott:

„Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.” János 6:45.

Milyen könnyen válhatnak vakká az Írásokban tudatlan, és vezetőikhez túlzottan ragaszkodó hívők! Megtanultam a leckét! Már semmiféle tévelygő irányzattal nem azonosulok. Legyen az katolikus, protestáns vagy karizmatikus.

Mindvégig!

Igazságot hirdető testvéreinkért
és magunkért mondott imádságunk
harc kiáltássá hangosodik,
ahogy közelednek az ütközetek.
Szorosan összezárt sorokban,
önmegtartóztató fegyellemmel,
élesített fegyverzetben vigyázva,
egymást szeretve-támogatva
haladunk előre bátran,
felszámolva saját terveket, vágyakat,
legyőzve félelmeinket és a megalkuvást is.
Szüntelen a célra emlékezve,
szívünkben az elszántság olthatatlan lángjával,
teljes igyekezettel küzdünk
(akár élve, akár halva az Úrért és az Igazságért),
nem hallgatva kortársak gúnydalára,
vagy ellenség fenyegetésére,
mert a lelkünkben égő tüzet
maga Isten gyújtotta meg Lelkével,

megelevenítve a bensőnkbe írt Törvényt,
aki maga az Ige: a Bárány Jézus Krisztus,
az Örökkévaló Alfa és Omega.

Szellemi hagyaték

Drága fiaim!

Soha ne felejtsetek el, hogy ez a világ elmúlik, s minden káprázatos ígérete szemfényvesztésként illan el a végső napokban! Valósnak hitt boldogság, hiú ábránd és kecsegtető ígéret, mind szétfoszlik. Semmi nem marad meg, ami e földön a testet dicsőíti.

Az igaz értékek a mennyből származnak. Minden, ami jó, a világosságok Atyjától száll alá, a ki szeretetét és igazságát Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki.

Tudjuk, hogy nehéz idők jönnek, ám bármi is történjen, kialudhatnak a fények, tombolhat a gonoszság, kíserthet bűn, félelem vagy kétségbeesés, soha ne felejtsetek el: „ITT NINCS MARADANDÓ VÁROSUNK!” Mi Isten országához tartozunk, bennünk él az Ő királysága a Jézus Krisztusba vetett hit és a Szentlélek közössége által.

Ha e földi törvények, betegség vagy halál megpróbálnának elválasztani minket egymástól, soha ne hátráljatok

meg, ne csüggedjete el, és ne adjátok fel keresztyén hiteteket! Isten Szavát szüntelenül őrizzétek a szívetekben, és valljátok meg nyilvánosan! Mi az örökkévalóságban folytatjuk az életünket, együtt a diadalmas, megöletett Báránnal, aki feltámadt, és menyegzőjére hivatalosak vagyunk.

Ne sajnáljátok a mulandó szépséget, engedjétek el a nagyra törő, távlati terveket, álljatok meg a Jézus Krisztusba vetett hit kőszikláján, és tartsatok ki mindvégig, szemeteket a mennyei örökségre függesztve! Jézus visszajön az övéiért! Ezért a találkozásért és a Vele való közösségért mindent megéri feladni! Senki és semmi nem szakíthat el Tőle! Legyetek rendíthetetlenek!

Sátán mindent megtesz, hogy porrá zúzza ezt a reménységünket, de „A reménység pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete kitöltetett a szívünkbe a Szentlélek által.”

Ha szenvednünk is kell Jézus nevéért, mi ez ahhoz a boldogsághoz és dicsőséghez képest, amit a Vőlegény készített szeretett Menyasszonyának, az Eklézsiának?!

Bármit is tartogat a jövő, ismeritek a Bibliát. Ha veszélyesre fordulnak az események, akkor is imádkozza-

tok, legyetek tántoríthatatlanok! Nagyon szeretlek titeket! Ajándékot, kincset kaptam bennetek az Úrtól, hálás vagyok a veletek eltöltött évekért és azért, hogy az elvetett mag meghozta gyümölcsét! Az Igazság követői vagytok!

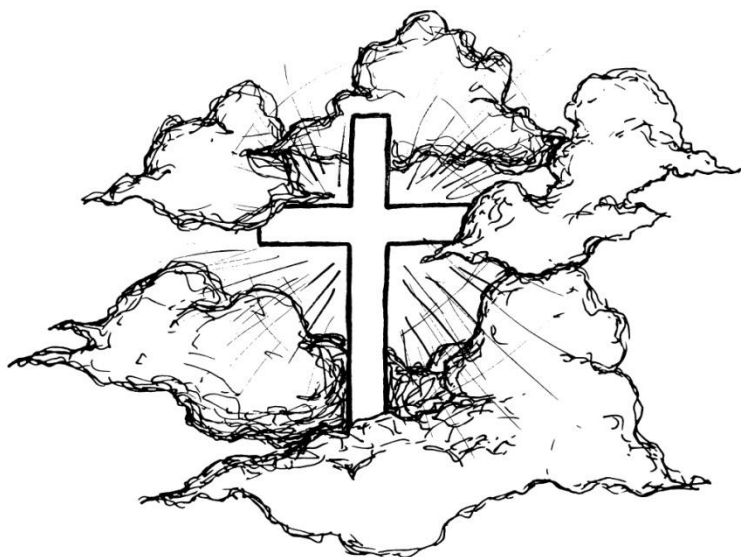
Éljetek szentül, ragaszkodjatok Isten beszédéhez!

Nagyon szeressétek és támogassátok egymást, mint szűk családi és testvéri kör, hibáitok és különbözőségeitek ellenére is tartsatok össze!

„...szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk.” II. Kor. 4:8-9.

„Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy az én Nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” II. Tim 1:12.

Imádkozó, mindnyájatokat átölelő szívvel gondolok rátok: Anya

Bátorítások

„Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket...” V. Mózes 32:11.

Ígéreték és örökség

Talán nincs is ennél lelkesítőbb téma a keresztyének számára, mint hogy kik lettünk Krisztusban, az újjászületés által. A sorozatos intések után, ma ezt helyezte a szívemre az Úr. „Bátorítván egymást... mert ama nap elközelget.” Zsidók 10:25.

Kié az ígéret? Jó, ha tisztázzuk a kérdést, mert manapság már olyan hírek is keringenek, hogy minden emberé, mivel „mindenki Isten gyermeke”. Ha ez igaz lenne, nem mondta volna Jézus a képmutató farizeusoknak, hogy ők az ördög atyától valók, és miért figyelmeztette volna az engedetleneket Isten haragjával?

Azok Isten gyermekei, akik az Ige által fogantak meg. (I. Péter 1:23.) Akikben ott van a szívükbe vetett szent Mag, a bensőjükbe beírt élő Törvény (Róma 8:4.), azaz maga Krisztus. Isten gyermekei a Szentlélek által új teremtéssé lettek Krisztusban, és a bennük felnövekvő élet az maga Jézus, az Igazság. (János 14:6.)

Azoké tehát Isten ígérete, akik az Ő fiai. De kik az Ő fiai? Akiket Isten Lelke vezérel! (Róma 8:14.) Kiket tud vezérelni? Azokat, akik elhagyták a világi és testi gondolkodást, meghaltak a régieknek, bűneiket megbánva és elhagyva visszatértek a világosságok Atyjához. Számukra jó pásztor az Úr, ezért engednek az Igének, és a Jézus tanításaira emlékeztető, minden Igazságra elvezető Szentléleknek.

A fiak **örökösök**. Kimondhatatlan és felfoghatatlan mennyei dolgoknak, Isten országának várományosai, akik e földön minden próba, nehézség, kísértés ellenére is megtapasztalhatják az Úr minden értelmet meghaladó békességét, gyógyító vigasztalását, túláradó örömét, és azt

az erőt, ami képessé teszi őket a bűn és a sötétség feletti győzelemre. (Fil. 4:4,7.)

A fiak **harcosok**, életük a jó és gonosz, a világosság és a sötétség közötti háborús zóna. Isten fegyvereivel győzhetnek, mert szemüket a célpontra szegezik, és megalkuvás nélkül haladnak előre az úton. Útjuk az Atyához vezet, és ez az út Jézus. (János 14:6.) Kizárólag ezen az úton érhetik el üdvösségüket.

A fiak **Ábrahám gyermekei** is, akit a hit atyjának nevez a Biblia. (Róma 4. rész) Utódai hitben járnak, és még ha elfáradnak, sem adják fel. Hűségüket, Isten iránti szeretetüket, engedelmességük hitelesíti. Ez a szeretet által munkálkodó, cselekvő hit.

A fiak **hagyják, hogy az érdemtelenül kapott kegyelem tanítsa őket a szentségre**, és a visszatérő, dicsőséges Jézus szüntelen várására. (Titusz 2:11-12.) Övék a boldog reménység, a hervadhatatlan koszorú, és a szentek áldott közössége a Mindenható jelenlétében. Hallgatnak a testvéri intésre, és készek a változásra, növekedésre. (Zsidók 12:6.)

De a fiak az **elutasítottak, kigúnyoltak, arcul ütöttek, megrágalmazottak és üldözöttek** is, MERT ők

gyűlölik a hazugságot, szenvedélyesen ragaszkodnak a hamisítatlan Igazsághoz, és nem hagyják földre esni az Örökkévaló Igéjét. Szívükbe zárják Isten beszédét, hogy ne vétkezzenek ellene (Zsoltárok 119:11.), és ha egy kilátástalan vagy nyomasztó helyzetben félelem és szorongatás környékezi meg őket, hit által megadatik számukra, hogy lelki szemeikkel láthassák a mennyi ígéreteket, még ha e földön nem is kapják meg azt.

A fiak **szabadok**, akiket az Igazság tett szabaddá. (János 8:37.) A szabaddá tevő Igazság pedig a megszentelő Ige, azaz Jézus. (János 1:14, 17:17.) Szabadok az esetleges külső bilincsek ellenére is. Szabadok, győztesek és szentek az Egyszülött Fiú kereszthalála által, ezért minden igyekezetükkel arra törekednek, hogy szabályszerűen megfussák a pályát. (Fil. 3:14.)

A fiak **békességre igyekeznek** (Máté 5:9.), szeretik testvéreiket, mert ők is ugyanannak az Atyának a gyermekei. Támogatják, és ha kell, megdorgálják egymást.

Megtanulják Jézus szelídségét, alázatosságát, irgalmát, és a részükre előre elkészített jó cselekedetekben járnak, mint akik arra rendeltettek. (Ef. 2:10.)

A fiak „idegenek” e földön: Isten számára elkülönített emberek. Nem asszimilálódnak, nem hagyják befolyásolni magukat az istentelenséggel, sőt gyötrődnek lelkükben a világ gonoszsága miatt (II. Péter 2:7.) Mégsem magányosak, mert Mesterük megígérte, hogy minden napon velük lesz a világ végezetéig (Máté 28:20.), és az itt töltött időszakra mindennel megajándékozta Övéit, ami az Istent imádó, tiszta, kegyes életre és az Egyház építésére való. (II. Péter 1:3.)

A fiak **élete szüntelen istentisztelet, harc és szolgálat** a Bárány Jézus nevének dicsőségére. (János 4:23.)

Szomorkodnak az Egyház romlásán, nem fáradnak bele imádkozni érte, és dolgozni a sérült „falak” kijavításán.

A fiak között vannak **hitben újszülöttek, kiskorúak és nagykorúak, sőt vének** is, de mindnyájukra jellemző a folytonos növekedés, míg ki nem ábrázolódik bennük a Krisztus, a mi megtartó és üdvözítő Istenünk mennyei elhívása szerint.

A fiakat **senki és semmi nem választhatja el az Isten szerelmétől** (Róma 8:38-39.), mert ők Krisztus Jézusban vannak, mint ahogy a szőlővesszők élete és gyümölcster-

mő képessége elválaszthatatlan a szőlőtőkétől. (János 15:4.) A fiaknak szól az ígélet:

"Isten ereje hit által meg is őriz titeket az üdvösségre, amely készen áll arra, hogy a végső időben kinyilvánuljon. Örüljete tehát, ha esetleg kissé szomorkodtok is a sokféle kísértés miatt, hogy kipróbált hitetek, mely értékesebb a tűzpróbát kiállott veszendő aranyból, dicséretre, dicsőségre és tiszteletre méltó legyen Jézus Krisztus megjelenésekor, Őt, bár nem láttátok, szeretitek, s mivel most láthatatlanul hisztek benne, kimondhatatlan és megdicsőült örömmel örvendeztek majd, amikor eléritek hitetek célját: lelketek üdvösségét."

I. Péter 1:5-9. Ámen!

„És tóvá lesz a délibáb...” Ésas 35:7.

„Azért gyönyörködöm az ertlensgekben, bntalmazsokban, nyomorúságokban, ldzsekben és szorongattatsokban Krisztusért, mert amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős.” II. Kor. 12:10.

A próbák, támadások attól jk, hogy hitünk erősödik, jellemünk tisztul általuk, és küzdelmeinkben megtapasztalhatjuk Isten hűségét, gondoskodását. Rdbbentenek arra a tényre, hogy sosem a magunk ügyessége, bölcsessége által van szabadulásunk, hanem az r visz t a mély völgyeken és a tzes kemencéken, irántunk való irgalmából.

Antoine de Saint-Exupéry kis hercege szerint „Az teszi széppé a sivatagot, hogy valahol egy kutat rejt.” Az rk életre buzgó vz dt forrása mg a legnehezebb időkben is elérhető Krisztusban!

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Isten legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorttatunk, ktsgeskednk, de nem esünk kétségbe. ldztetnk, de el nem hagyatunk, tiportatunk, de el nem veszünk.” II. Kor. 4:7-9.

ÉS AKKOR MAJD AZ ÍGÉRETEK BETELJESÜLNEK,
MERT ISTEN JÓ, ÉS ÖRÖKKÉVALÓ SZÖVETSÉGÉT
MEGTARTJA HŰSÉGGEL!

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk. Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” II. Kor. 4:17-18.

Tartozunk...

Nehezen indult az egyik napom! A kezdeti igei gondolatok után embert próbáló módon bonyolódtak a feladatok, elintéznivalók és hirtelen előállt, bosszús helyzetek.

Jó, hogy az Úr „a füstölő gyertyabelet nem oltja ki”, mert én bizony füstölögve görnyedtem a megoldásra és elhordozásra váró terhek alatt. Talán nem ismeretlen előtetek az az érzés, amikor előre egyeztetett időpontra kell odaérni valahova, közben szívességet ígértek valakinek, de nem indul be az autó, majd egy családtag rosszulléte miatt le kell fűjni egy mindezeken előtt megbeszélte másik

találkozót... Komoly feszültségek „sülnek ki” ilyenkor, mint az elektromosság a vihar szupercelláiban. Megőrizni a belső békességet – na, ez igazi kihívás!

Természetesen felismertem az ördög mesterkedéseit, de nem volt egyszerű a tusa. Ahogy rendezgettem jobbról-balról ágaskodó gondolataimat és pironkodtam az Úr előtt, egy szó jött fel a szívemben, különös hangsúllyal:

„TARTOZUNK!” Aztán már folytatódott is bennem tovább az ismert ige:

„Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk!”

Róma 15:1. Igen! Tehát mindannyian adósok vagyunk!

Szószerűen leginkább azt halljuk, hogy Jézus eltörölte minden adósságunkat, kifizette minden tartozásunkat. Ez rendjén is van így, mert Isten csodálatos irgalma, kegyelme Krisztusban öltött testet, aki minden bűnünket és gyalázatunkat, s az ellenünk szóló vádiratot a keresztre szegezte. Ám pont ezért az értünk hozott áldozatért vagyunk kötelesek mi is hordozni egymás terhét, ez a mi „tartozásunk”:

„Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be Krisztus törvényét!” Gal. 6:2.

Mi a Krisztus törvénye? A képmutatás nélküli szeretet!

Tehát bármekkora problémahalmaz akadályoz, frusztrál, bármekkora gondhegy tornyosul, bármennyire is meglankadt bennem a hajlandóság a sérelmek miatt, tartozunk egymásnak nemcsak megbocsátani és elengedni, hanem továbbra is segíteni – Krisztusért!

Felvillanyozott az ige! Ezért az igazságért, rehmáért már nem sajnálom a korábbi „baljós felhők” alatt töltött órákat.

Ajándék az élet

Egy kedves fiúcska az Úrhoz költözött. Régóta dült már kis testében a háború. Betegség és élet harcát vívta nap mint nap. Jó kedélyét mégsem vesztette el, ami talán vigasztalta némileg a családot, akik folyamatosan imádkoztak érte. Különösen a szülőknek volt kemény ez a csata. Mert emberileg az a természetes, ha az idősödő szülő megy el előbb...

Bármikor, ha eljutott hozzám egy ilyen szomorú hír, az együttérzés fájdalmán és a döbbeneten kívül, mindig megállapítom: ajándék az élet. Isten ajándéka. Ahogy a gyermek is. Akinek testét óvni kell, nevelni. Lelkét pedig művelni, vigyázni. Amíg ránk van bízva.

A szűkre szabott időben át kell adnunk neki mindent, ami örökkévaló érték. Így tud majd eligazodni a világban. De ha ez nem adatik meg neki a későbbiekben, mert a meny-
nyei Atya másként dönt, akkor sem veszett kárba a munkánk.

Mennyire fontos a gyermekekbe fektetett idő, energia, játék, tanulás, imádság és szeretet! A jó példa, a minőségi élet!

Az előbb említett fiú ilyen példát látott, tapasztalt maga körül. S amikor kis élete tengerén tetőpontra hágott a vihar, volt kapaszkodója: Jézus Krisztus, a kőszikla. Szüleitől megtanulta, kiben bízhat rendületlenül.

„Én, én vagyok vigasztalótok!” Ésaías 51:12.

Mennyire ismeri az Úr az övéit! Milyen jól tudja, hogy sokszor vigasztalásra szorulunk! Így voltak ezzel már a tanítványok is, akik szoros életközösségben jártak Jézussal, és kereszthalála után nagyon árvának érezték magukat nélküle.

Mesterük szeretetteljes gondoskodással Vigasztalót ígért nekik, akit maga az Atya küld Pártfogóként, s majd Ő mindent eszükbe juttat, amit egykor a Fiú mondott nekik. Olyan vigasztaló Ő, aki tanácsot is ad, Jézusból az Igazságból merítve.

Vigasztalót ígért nekik, aki mindenre megtanítja őket, amit még nem tudnak, s közben mindig Jézust dicsőíti. Olyan vigasztalót, akihez nincs fogható.

Ő az Igazság Lelke! Ő a Kegyelem Lelke! Ő a Szentség Lelke!

Vigasztalása olyan erőteljes, annyira gyógyító, hogy a legtragikusabb helyzetekben is békességet ad. Mert Ő elválaszthatatlan az egyszülött Fiútól, a Békesség Feje-

delmétől. Vigasztalása közben az Igazság felemelkedik, mert Jézus Krisztus maga az Igazság, a megszentelő Ige.

Az igazsággal vigasztal. A valósággal, amit sokszor csak a hitünk szemével láthatunk, és a szívünkkel ragadhatunk meg. Jelenlétével körbe vesz, amikor úgy érezzük, mindenki más elhagyott.

Az Ő vigasztalása nélkül könnyen feladnánk a küzdelmeket, belekeserednénk a megbántottságba, kétségbe esnénk a félelmek miatt és az ismeretlen jövőt illetően.

De Jézus mindig velünk van ígérete szerint, mint Megtartó és Szabadító, mint Üdvözítő és Főpap, mint Mester és Barát. Így szívünket betölti együttérzéssel, és minket vigasztalva megtanít, hogy mi is megvigasztaljunk másokat próbájukban, bántalmaztatásukban, betegségükben vagy bármilyen szükségükben.

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúság-

ba *esteket* azzal a vigasztalással, a mellyel Isten vigasztal minket.” II. Kor. 1:3-4.

Kitől kérdezzék meg?

„Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjete, amint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjete se jobbra, se balra. Mindig azon az úton járjatek, amelyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek, hogy éljete, és jó legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessete a földön, amelyet bírni fogtok...

És ez igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezre jegeül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És írd fel azokat a te háznak ajtófeleire, és a te kapuidra.”

5. Mózes 5:32-33, 5. Mózes 6:7-9.

Nemcsak most, 57 évesen, négy felnőtt férfi édesanyjaként és kétszeres nagymamaként foglalkoztat ez a

téma. Régóta érdeklődéssel figyelem a nevelési tanácsadó trendek változásait. Hol jó, hol rossz irányba mennek a dolgok.

Itt van például a fenyítés kérdése. Vagy a tinédzserek túlzott szabadon engedése, önmegvalósítás céljából. Aztán sokat cikkeznek az autizmusról és a családon belüli erőszakról. Sajnos okkal, hiszen a létező összes hibát megtalálhatjuk a társadalmakban.

Keresztyén asszony vagyok, aki tanultam az engem ért rossz tapasztalatokból, sőt a saját hibáimból is. De nem egyszerű leckét adtak a felmenőim elrontott dolgai is.

Nálam sokkal bölcsebbek és tanultabbak írtak már ezekről hosszas tudományos értekezéseket, mégis összegzem a gondolataimat. Talán csak önmagamra nézve fontos. Elvállik.

Ejtsünk tehát pár szót a figyelemhiányos gyerekekről. (Figyelemhiány alatt nem azt értem, hogy egy tanuló képtelen koncentrálni 45 percig. Erről külön lehetne vitázni, mivel és mennyi ideig kellene foglalkoztatni őket.)

A szakember és a vérbeli pedagógus hamar felismeri ezt a fajta magatartászavart. Visszahúzódás vagy hiperaktív viselkedés, mindkettő megjelenhet. Ha egy szülő érzelmileg sérült, akkor részben képtelen lesz saját gyermekei részére kialakítani azt a „biztonsági zónát”, ami fontos és elengedhetetlen az egészséges psziché fejlődésében. Olykor örökölt gének is szerepet játszanak, de az adott környezet helyes vagy helytelen hozzáállása rengeteget jelent.

Vannak kiskorúak, akik pont a saját családjukban sérülnek meg lelkiileg. Mert a hozott torzulások beláthatatlan következményeivel nem tudja felvenni a küzdelmet a korábban bántalmazott felnőtt szülő. Így mind párkapcsolatában, mind apaként vagy anyaként éretlen marad a saját, már a házasságába magával hozott érzelmi zűrzavarából fakadóan. Aki ezt a bomlasztó folyamatot időben felismeri, megállítja és visszafordítja, annak tudatosan meg kell tennie mindent, hogy személyisége meggyógyuljon. Így lesz esélye saját gyermeknevelési hibáinak a korrekciójára.

Nagy veszélynek vannak kitéve azok a kisfiúk és kislányok, akik első éveikben nem kapják meg a koruknak megfelelő odafigyelést. Ezt az űrt nem lehet később sem túlzott dicsérgetéssel, sem felelőtlen anyagi támogatással egyensúlyba hozni.

Idegen hangokat követhetnek már az óvodában, de az iskolai évek alatt még erőteljesebben nőhet a távolság szülő és gyermeke között. Aki nem látja be, mit rontott el, egy pattanásig feszült indulatos helyzetben, hirtelen felindulásból rossz döntést is hozhat. Mennyien válhatnak így áldozattá! S mennyien lesznek keserűek vagy gyógyszerfüggők, ami elkerülhető lenne. Ugyanis a pirulák nem irtják ki a feszültségek gyökerét, melyet életmódváltással, hittel és valóságos szeretettel viszont igen.

De nézzük meg a szerepeket az Ige alapján.

Az édesapa és az édesanya már nem a „saját” életét éli. Más a felelőssége. Több, ami gyakran lemondásokkal jár.

A jó szülő olyan, mint egy pásztor. Nevezhetjük akár a mennyei Atya vagy a Jó Pásztor előképének a gyermek szemében.

A helyesen működő családi kapcsolatokban betöltésre kerülnek mind a fizikai, mind a lelki szükségek. Van idő beszélgetésre, együtt tanulásra, játékra, kirándulásra, és a kérdések megválaszolására. Meg kell ragadni a közös élmény adta pillanatokat, mert az őszinte bizalmi kapcsolat ezekből táplálkozik. Ha a szürke hétköznapiak nem ássák alá a hitelességét.

Kérdések jönnek, egyre több és több. S ha apa és anya rendszeresen nem ér rá sem buksi cirógatásra, sem egy esti mesélést lezáró „jó éjt puszis” ölelésre, együtt imádkozásra, jó szóra vagy egyéb minőségi időre, a kicsiből kiskamasszá, majd konok tinédzserré cseperedő fiúk, lányok máshol keresik válaszaikat, és máshol elégítik ki betöltetlen érzelmi szükségüket.

Minden felől ömlik rájuk a szenny, zúdul feléjük a züllött világ megannyi sötét megoldása, és mindig kéznél van a hirtelen ajánlkozó „barátok” kifícamodott jótanácsa is.

Figyeljünk oda rájuk! Szoktassuk rá magunkat már az elején, hogy az otthon az egy fészek! Bár itt senki sem tökéletes, de a szeretet és gondoskodás működik. Intelligenciától és pénzügyi háttértől függetlenül. Az otthon, a család legyen Isten valóságos jelenléte a gyermekek számára is! Legyen őszinte terep a nyílt kommunikációra! Sok bajt megelőzhetünk vele. A kisebb-nagyobb viharokat, változásokat így sem kerülhetjük el, de mindig lesz egy biztos pont, ahova vissza lehet térniük. Ezért (is) járjunk hitben, legyünk hitelesek, még stabilabbak, az Igéhez szabva gondolatainkat, így az Úr bölcsessége tölti be szívünket és szánkat! (Példabeszédek könyve 8. rész!) Ennek folytán, az Úr kegyelméből, gyermekeink remélhetőleg megfontolják mondandónkat:

„Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolataimat rejtse el magadnál. Az én parancsolataimat tartsd meg, és élsz, és az én tanításomat mint a szemed fényét. Kösd azokat ujjaidra, írd fel azokat szíved táblájára.” Példabeszédek 7:1-3.

Békés, szeptemberi merengés...

Lassanként sárgába hajlik a zöld, itt-ott megkoptak már a nyár üde színei. Máshol pedig pirosba öltözik a lomb. Milyen csodás a természet!

A fák a törzsükbe rejtik tavaszi és nyári titkaikat, örömeiket és bánatukat évgyűrűikben örökítik meg. Kérgük alatt apró rovarok bújnak el, gyökereik közt kicsi állatok találnak menedéket a közelgő hideg elől.

Mindeközben csettegnek-csattognak a bohókás cinegék, amikor rátalálnak egy-egy tálka napraforgómagra, mit se törődve a változásokkal. Visszatérő vendégeink egész évben. ☺

Az énekesmadarakat azonban már nem hallom... Ahogy a nap egyre alacsonyabban jár, hamarabb alkonyodik, hűvösebbek az esték és harmatosak a hajnalok, lágyan hullnak lábaim elé az álmos falevelek.

Lassacskán lecseréli tarka ruhatárát a rét, a mező, és az erdő harsány színei is meleg barnára szelídülnek. Kergetőznek a játszi szellők, ám hamarosan az októberi, morcos szelek vad forgatagában keringenek ők is...

Érdekes és lenyűgöző az ősz! Még érezzük benne a nyár könnyed pajkosságát, de titokzatosan felsejlik benne a későbbi elcsendesedés, megnyugvás. Egyszerre áraszt el telt, boldog életérzés, és valamiféle szomorú befelé fordulás, ahogy talpam alatt besüpped a fokozatosan vastagodó, puha, illatos avar.

Kedveseim! Gondoltatok már arra, hogy hány évezrede váltakoznak az évszakok, az emberi gonoszság, a nemzetek közti kegyetlen villongások – sőt világháborúk - és a civilizált társadalmak erkölcsi züllése ellenére?!

Isten kegyelmes! Isten jó! Régen eltörölhette volna már ezt az ellene lázadó földet, de Ő tartja magát ígéretéhez.

Mert Isten hűségese!

„Ezután míg a föld lesz, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.” I. Mózes 8:22.

Megyeri testvér

Hálás szívvel emlékezem az idős Megyeri Lajos testvérünkre, akit a testvéri kapcsolaton kívül barátunknak is mondhattunk. Gyakran járt nálunk, amikor Ürömön laktunk, és ő a helyi baptista gyülekezetben szolgált. Mi is meg-meglátogattuk őt és kedves feleségét Ócsán.

Sokan bántották, háta mögött megmosolyogva. Nem más volt az oka ennek, mint a lelkét fűtő, kedvenc téma: az Úr Jézus visszajövetele.

- Na, és mi a véleményed az Úr Jézus visszajöveteléről? – tette fel ilyenkor a kérdést.

Rengeteg dologról lehetett vele beszélgetni, bibliai igazságokat kielemezni, de végül, általában az elragadtatásnál fejeződött be az eszmecsere. Különösképpen ránehezedt szívére hittestvéreinek figyelmeztetése.

Baj lett volna? Dehogy! Mégsem fogadták kitörő lelkesedéssel, mert unták. Hát nem ez ad örömet, vigasztalást ebben a gondokkal terhelt, kaotikus világban?! Hát nem ez az értelme egész keresztyénségünknek? Jézussal járni, az Ő tetszését keresve szolgálni, hogy ne legyünk gyümölcstelenek, amikor visszajön?! Hívó életünk reménysége, célja, vágya, hogy találkozzunk szeretett Megváltónkkal, és örökre Vele maradhassunk! Az apostolok is hányszor emlékeztették erre leveleikben a gyülekezeteket!

Bizony, igaza volt Megyeri Lajos bácsinak! Jézus viszájövetelének sokkal nagyobb hangsúlyt kellene kapnia a prédikációkban, hogy ébren tartson a készülődésben! Hiszen ez a föld csak átmeneti otthonunk, nem ide tartozunk! Jézushoz megyünk:

„Akit, noha nem láttok, szerettek, akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” I. Péter 1:8-9.

Cigánymisszió

A 70'-es évek második felében, az első szeretet lángra csillapíthatatlanul sodort szolgálni a cigányok felé. Valószínű, édesanyám ötlete volt, illetve először neki adta az Úr ezt a kérésztetést. Ő már lány korában is járt közájuk, amikor Debrecenben lakott. S nem esett messze az alma a fájától...

Békásmegyeri lakosként elmentünk az aquincumi cigánysorra. Középiskolás voltam. A bátyám és az öcsém jött velünk. Nem emlékszem az első találkozásra, de biztos vittünk valami csekély ajándékot az evangéliumon kívül. Beszéltünk nekik Isten szeretetéről, Jézus Krisztus megváltásáról és a megtérésről. Szívesen fogadták a jó hírt, bár kiemelték, hogy ők katolikusok, de azért örömmel vártak hétről-hétre. Imádkoztunk is értük. Volt ott nyilvános szoptatás, tömény bűz és gyerekricsaj. A purdéban minden generáció képviseltette magát, nem zavartatták magukat, hogy idegenek is vannak a házban.

Egyszer nagy meglepetésünkre vacsorához ültettek. Megterítettek a szegényes asztalon, és porcelán tányérokban gőzölgött a (talán?) csirkepaprikás. Váratlan helyzetben a pillanat tört része alatt kell döntenet. Szeretetünk legyőzte a zsíros étel láttán zsigereinkben feltörő undort, a bizonytalan eredetű hús iránti aggodalmat, és a higiéniai hiányosságok okozta szorongást. Ők pedig büszkék voltak a velünk való asztalközösségre, és az ölelésünkre.

Aztán alaposan megtetvesedtünk, s ettől bizony komolyan megijedtünk. Hosszú hajunkat nehéz és kellemetlen volt kezelni. Mind a csípés, mind a látvány és a szag szörnyű volt. Féltünk az ismeretlen következményektől, de túléltek.

Tapasztalatlanak és közlegénynek éreztük magunkat a hosszú távú munkában, így megkértünk egy tekintélyes vezetőt, hogy jöjjön el velünk és prédikáljon. Ám a mi cigányainknak ez túl hivatalos volt. Hosszú idő után el is laposodott szolgálata (s ez a mi közvetlen kapcsolatainkat is negatívan befolyásolta), mert az egyszerű embereket egyszerű hangon kellett volna megtérésre hívni. Mi nem kritizálhattuk azt a testvért (hiszen mi hívtuk), ő pedig

valahogy nem látta meg, hogy nem a hivatalos egyházi rendszerbe kell elsősorban hívogatni a cigánysor lakóit, hanem közvetlenül Jézushoz. Nem kánaáni nyelven a gyülekezeti terem hűvösségébe egy felekezethez, hanem az Ige dinamikus igazságaival a féltőn szerető Isten forró tűzéhez. (El is küldték, amikor megelégtették, mert nem akarták már, hogy tovább prédikáljon. Így sajnos mi is elmaradtunk Aquincumból....)

A történetek ellenére mégis jó visszaemlékezni erre az időszakra, különösképpen arra a belső tűzre, ami olthatatlanul égett bennünk. Hiszem, hogy szolgáltunk nem volt céltalan.. A szíveket csak az Úr látja. Mi pedig levontuk a tanulságot. A megtapasztalások során érlelődik meg a hívó ember. Isten pedig várja, hogy hitünkben elérjük a felnőtt kort.

Peregnek a falevelek...

Süppedős avarréteg borítja a belső udvart. A citromsárgába öltözött fák megválnak díszes lombkoronájuktól, áhítatos csendbe burkolózik a természet.

Az őszi előrehaladtával, egyre kopaszabban hajladoznak a gallyak, az eddig szorosan összezárt, zölddel rejtett élet most láthatóvá válik. Sebhelyek a kérgen, hasadások az ágakon, viharvert nyomok.

Akarva-akaratlan észrevesszük a szemközti erkélyeken felhalmozott lomokat, és ilyenkor mi magunk is nagyobb készletet érzünk a rendrakásra.

Hányszor kell újra lehullania életünk dús „lombjának”, hogy a dolgok láthatóvá váljanak és összerendezzük azt, ami a miénk! Egy-egy nem várt nehézség, felkerekedett szellemi szél lepergeti a színes leveleket, és szembesülünk ázott-fázott, töredezett ágaink között megmutatkozó, rég elfelejtett lim-lommal.

Lassan, nagyon lassan, de közeledünk az év befejező szakaszához, és ilyen gyönyörű, napsütéses időben még

senkinek sem jut eszébe, hogy nem is olyan sok idő múlva már adventre készülünk.

Megmozdult bennem valami, és érzem, hogy erre a belső sürgetésre ráhangolódva kell mérlegre tennem az életemet.

„Kinek-kinek munkája nyilván leszen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.” I. Korintus 3:13-15.

Átértékelés

Újjászületésemtől kezdve valahogy sosem volt elég a langyos, keresztyén középszerűség. Radikálisan akartam követni Krisztust. Teljes szívvel, lelki szenvedéllyel szeretni Jézust, és megismerni Igéjét. Maradéktalanul teljesíteni utasításait, betölteni életemre vonatkozó tervét.

Sokszor elbuktam és sokszor győztem az évtizedek alatt. Túljutva jellempróbáló, nyomorúságos nehézségeken, túlcsonduló örömeiken és mélységes fájdalmon, ma úgy álltam meg Isten előtt, mintha mér földkőhöz értem volna. Félretéve bántalmazásokat és megfáradást, e földi porsátor gyötrelmes kopásával együtt, újra egy lapra tettem fel mindent. Ahogy kezdetben, utam elején. Kicsit lassabban, megőszülve, de állhatatosan ragaszkodva. Hűségesen. Csak 100 %-os odaszánással van értelme imádságnak, hitnek, szeretetnek és gyümölcsözésnek.

Nem látom, mi vár rám a jövőben, milyen szolgálatokkal bíz még meg az Úr. Csendesesen, a háttérben munkálkodva. De azt tudom, hogy mindvégig mellettem lesz.

Adventi kontraszt

Ibolyaszín alkonypír borul fölém, a lehanyatló nap búcsúzó sugarai még aranyra festik a távoli horizontot. Mai utolsó dalaikat trillázzák a kis énekesmadarak, miközben puha lepelként terül rám az est. Csendesen toporgó neszek térnek nyugovóra az éjfélete égen felragyogó csillagok fényénél. Még megzörren egy-egy száraz falevél, s apró árnyékok surrannak gyorsan a bozót alá. Karcsú hold fényénél emlékezem gyerekkorom advent estéire. Kavicsok roppannak lábam alatt, s döbbenet zökkent ki az idillből...

Mennyire közel van az a várva várt nap, és mennyire nem övezi majd sem ünnepi liturgia, díszes öltözék pompásan terített asztallal, sem semmiféle vallásos ceremónia! Hanem vakító villámlásként hasít bele a Világosság a sötétségbe! Pont, mint a teremtés hajnalán. Apokaliptikus pillanatok. Élet és halál ütközése. Megrendül a föld, s ebben a rettegett, gigantikus kozmikus káoszban, egyedüli szépség: Krisztus. Benne bízó lelkünknek erős

horgonya, reménységünk beteljesülése a felhőkön megjelenő királyok Királya és uraknak Ura.

Nincs szentimentális, gyerekkori mesejáték, nincs színes, képes Biblia vagy meghitt, kellemes zene. Félelmetes riadókürt harsan. Csak az lehet igazán felkészült erre az eseményre, aki folyamatosan várt, s szívét tisztán tartva egész életét feltette erre a találkozásra. Jézus szavai:

„Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt, valaki pedig elveszti az ő életét én értem és az evangéliumért, az megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”

Márk 8:35-36.

Az idő múlásával...

Egyre kevesebb lett a kimondott szó. Az a kevés is halkabb. Több az elmélyült, az Istent megérteni akaró odafigyelés.

Szemem a távolba néz. Jóval messzebb az épp megtett lépésnél. Nem számít már a múlt, és nem kizárólagosan fontos a jelen. Bár oly drágák az értékes, meghitt, ajándék örömök!

Egyetlen vágy húz, vonz, hogy az Igazság foglya legyek. Általa szabad. Általa bölcsebb. Általa megújuló.

Mint aki azért született e világra, hogy az Igazságból és az Igazságért éljen, mind ünnepei, mind hétköznapijai közt. Ezért lesz kevesebb a szó, s nem néz már mulandókra a szem. Minden kapott perc kegyelem – az örökkévalóság függvénye.

Szívemnek horgonya az a Reménység, ami felülről tart.

Belekapaszkodva szerethetek, építhetek, s lerombolhatom a buzgó kérkedéssel felnövekedni akaró hamis magaslatokat.

Nem a sok szóban van tehát az Igazság ereje, nem a láthatók, nem a külsőségek alkotják, mutatják meg a valóságot. Mert a valóság Krisztus. Felette térnek és időnek, felette a minden korszakban bábeli tornyot építő emberi filozófiának.

Az idő múlásával csendesebb a lélek, kevesebb a beszéd. Kikristályosodnak az ásványként összetömörülő gondolatok.

Ez egy elkerülhetetlen, intenzív belső átrendeződés. Jézus Krisztus megismerése új dimenziók hitkapuját tárja fel. Igazsággal megszentelő Igéje: létezésem kizárólagos értelme.

Kirabolható-e Isten?

Az óév utolsó napjaiban az a kérdés foglalkoztatott: „Nem raboltam-e ki Istent?” S ha igen, hogyan, és milyen következménnyel jár? Egyáltalán megtörténhet-e, és észreveszem-e, ha igen?

Minden Istené, amit kimondott Szavával teremtett, előhívott a láthatatlanból, megformált és élettel töltötte be, Igét (parancsolatot) adva a szaporodásra, gyümölcstermésre (növekedésre). Pál írja:

„Öbenne élünk és mozgunk...” Ap. csel. 17:28. Ennek alapján hogyan lehetne bármit is elvenni attól, aki a világmindenség alkotója, működtetője? Még a zsoltáros is megfogalmazza az Örökkévaló gondolatait:

„Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” Zsolt. 50:10.

Minden az Úré! Mi magunk is – testünk, lelkünk – a Tőle kapott jótéteményekkel együtt. Különösen akkor vegyük ezt rendkívül komolyan, ha Jézus Krisztus követőjének valljuk magunkat! Ő ugyanis megszabta a tanítványság feltételét: **mindenünk teljes odaszánása**. Ha ez

nem valósul meg, szövetségszegők leszünk (aminek következménye a kettévágatás). Megraboljuk Istent.

- Elcsent, eltékozolt **idők, ünnepek, böjtek, imádságok**. „Szüntelen imádkozzatok!” I. Thessalonika 5:17.
- Magunknak tulajdonított **dicséretet, köszönetet**. „Dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.” Ésaías 42:8.
- Visszatartott, avagy ellopott **adományok**. „Enyém az arany és enyém az ezüst, azt mondja a Seregeknek Ura.” Aggeus 2:8. „Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön.” Példabeszédek 19:17. (Nézd meg A juhok és kecskék szétválasztása c. részt a Máté 25-ben!)
- Vétkezéssel és passzivitással, **Isten dicsőségének csorbítása**. „És ha én Atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem?” Malakiás 1:6. „Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között...” Róma 2:24.

- Lelki **ajándékok** saját célra való **kisajátítása**.
„Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak kegyelmet ad.” Jakab 4:6.
- Felülről előre elkészített, de **el nem végzett jócselekedetek**, melyekben bemutathattuk volna Istent. „Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtet, melyeket *Isten előre elkészített*, hogy *azokban járjunk*.” Efézus 2:8-10.

Összességében úgy látom, hogy bár minden az Úré, mégis visszaélek, visszaélünk olykor kegyelmével, visszatartva, elrejtve, bezsebelve a testies énünknek hízeltő, de Istent megillető dolgokat. Vigyázzunk, és legyünk őszinték:

„Ha mi ítélnénk el magunkat, nem ítéltetnénk el.” I. Kor. 11:31.

Sokkal figyelmesebb és odaszántabb akarok lenni ez új évben, hogy semmilyen téren ne lopjam meg Uramat, hanem valóra váljanak életemben Jézus szavai:

„Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” Máté 5:16.

Újév

Az új esztendő elején többször eszembe jutott Lót története. Az angyaloknak nógatni kellett, megragadták a kezét és szinte kirángatták a városból, hogy megmentse, pedig ismerte a lakosság lezüllött, kritikán aluli erkölcsét, és gyötrődött annak mérhetetlen gonoszsága miatt. Hallotta a kimondott ítéletet, mégis tétovázott, hogy megszokott kényelmét elhagyja.

Manapság elszoktunk a dörgedelmes igehirdetésektől, az ifjabb generáció nem szívesen hallgat a figyelmeztetésre, és rögtön „törvényeskedést” kiált védekezéséért, visszavonul féltve őrzött világába. Pedig de nagy szükség van az őszinte szóra, Istentől érkező eligazításra!

Legalább annyira, mint vigasztalni a bánkódókat, köztögetni a sérülteket, de bölcs józansággal különbséget kell

tenni: mikor melyikkel szolgáljunk.

"Mint aranyalma ezüst tányéron, olyan a helyén mondott ige." Példabeszédek 25:11.

Az emberek boldogan, küzdelmek nélkül, gondtalanul akarnak élni, s ez irányú vágyaikat megerősítik napjaink siker prédikációi, a „jogod van rá” és a „szeresd önmagad” üzenetek.

Lassan feledésbe merülnek Pál tanácsai, melyek szerint gondolkodásunk radikális megváltoztatásával, az útnak célegyenest nekidőlve, szabályszerűen küzdve érünk célba, szívünket és testünket szent áldozatként odaszánva Istennek.

Ahol nem beszélnek az Úr napjáról, Krisztus ítélőszékéről és a tíz szűz példázatáról, ott senki sem érzi szükségét a fegyelmezett, folyamatos készenlétnek, és nem látja meg Jézus szavaiban a „Figyeljetek, vigyázzatok, imádkozzatok!” aktualitását.

Bátorítsuk tehát a lankadókat, de ne engedjük elaltatni lelkünket a humoros anekdotákkal vagy a vállveregető dicséretekkel! Isten ítélete, az Úr napja a küszöbön áll!

Szakadjunk el minden világiasságtól, a laodiceai, önelégült nyugalomtól, és ne nézzünk vissza!

„A hegyre menekülj, hogy el ne vessz!” – figyelmeztette Lótót az Angyal. (I. Mózes 19:17.)

Aki igazán bölcs, az hallgat az intésre, enged az őt formáló isteni beavatkozásnak, mert „A nyomorúság munkálja ki az állhatatosságot”. (Róma 5:3.) Ne essünk tehát kétségbe a nehézségektől! Sidrákot, Misákot és Abednégót hétszeresen befűtött kemencébe dobták, de ott állt mellettük egy negyedik személy, akinek olyannak látta arcát a király, mint „valami Isten fiáé”.

Természetesen, nem kívánatos senki előtt a támadások kemencetüze, de a végidők embert próbáló éveiben csak azok képesek megállni tántoríthatatlanul Jézus mellett, így másokat is kitartásra biztatni, akik az adott időszakban megedződtek, átmentek a rostáláson, és hitben megerősödve, a további helytállásra készen jöttek ki belőle. A „mindig jól akarom érezni magam” sikerkeresztyéneknek rémisztő lesz szembesülni azzal, hogy igaz voltuk próbája bizony olyan, mint az ötvös tüze:

„Tűzzel tisztítja meg Lévi fiait.” Malakiás 3 :3.

Legyen vigasztalás a következő ige mindnyájunknak, akik személyes vagy közösségi életükben megpróbáltatások terhe alatt görnyednek:

„Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt, bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.” Zsoltárok 84:7-8.

Világok harca

Elöljáróban annyit, hogy nem a hasonló című filmet terveztem elemezni!

Ha az összeesküvés elméletek gyártói – függetlenül a valóságtartalomtól – feltételeznek egy társadalmi rendszerek feletti, globális kormányzást, akik a TV, reklám, mozi, zenei és más egyéb show műsorok üzeneteivel bombázzák az emberi elmét, mennyivel inkább felfedezhetjük az évezredek során folyamatosan működő és megnyilvánuló isteni erőket, amik fenntartják és működtetik a világot, és az összes fizikai törvényszerűséggel együtt a csodálatos rendben megszabott pályáján haladó univerzumot.

Mindazok az újjászületettek, akik kezükbe veszik a Bibliát, megértik Jézus Krisztus kijelentéseit a Szentlélek által. Aki befogadta az Igazságot – Jézus az abszolút igazság –, egyedül az képes kiigazodni e földi élet egyre átláthatatlanabb káoszában, amit a Sátán gerjeszt, irányít, hisz jelleméből fakad a zűrzavar és a szenny.

Ne gondolja azt senki se naivan, hogy a dolgok véletlenszerűen olvadnak egymásba! Az egész világtörténelem sorsa a jó és a gonosz harcáról szól. A teremtető Isten és a – bukott angyalfejedeleme – Sátán háborúja ez a földön és annak szellemi atmoszférájában.

Már kezdettől létezik egy isteni terv, ami alapján az Úr elküldte megváltóul az önmagából kinyilatkoztatott Fiút: Jézust, hogy megmentse a bűn által elbukott emberiséget. Kereszthalálával és feltámadásával döntő vereséget mért az ördögre, a démonhadakra, a pokolra és a halálra.

Az igazság legyőzte a hazugságot. Azonban minden egyes embernek fel kell ismernie elveszett voltát, be kell látnia bűneit és el kell hagynia azokat a megtérésben! Mert Isten gyűlöli a bűnt, és halálosan komolyan leszámol vele az ítélet napján.

„A bűn zsoldija halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” Róma 6:23.

Térjünk vissza a kezdő gondolathoz! Igen, létezik globális terv, mind Isten, mind a Sátán és csatlósai részéről.

A népvándorlások, a sötét középkor a maga szörnyűségeivel, az újkor könyörtelen háborúi és napjaink fejlett technikai vívmányai mind benne vannak ebben a forgatókönyvben. Ha valaki párhuzamosan tanulmányozza Dániel próféciait a Jelenések könyvével, vagy Jézus állításait a Máté 24-ben felvázolt nagy nyomorúságról és világvégi eseményekről, az fejet, szívet és térdet hajtva ad dicsőséget az urak Urának és királyok Királyának, mert hamarosan eljön a mennyből, és ítéletet tesz a földön minden ember felett.

„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-kí megjutalmaztassék aszerint, amit e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.” II. Kor. 5:10.

E földön katasztrófák, az égből pedig galaktikus jelenségek fogják megelőzni az Úr nagy és félelmetes napját. Nincs más alternatíva: élet vagy halál. Igazság vagy hazugság. Jézus vagy Sátán. Menny vagy pokol.

Láss! Ne engedj a média hazug agymosásának! Keresd az Urat, amíg megtalálható, fogadd be az igazságot és térj meg! Válaszd az örök életet!

E világ nemsokára olyan szintű szellemi megtévesztés, vallásos jellegű hitetés alá kerül, amilyen még soha nem volt, s amelyben a Jézus Krisztust elutasítóknak vagy a komolytalan keresztyéneknek lehetetlen lesz felismerni az Antikrisztus hazugságait! Jelenlegi látásom szerint elképzelhetőnek látom, az I. Mózes 6-ban leírtak megismétlődését. Amikor ugyanis a bukott angyalok lejöttek az emberek közé, és rengeteg dologra megtanították őket. Megtörténhet ez újra, hiszen tudjuk a Bibliából, hogy a végidők hitetése olyan mértékű lesz, hogy még az elhívottakat is veszélyezteti.

Ezért engedd, hogy Isten Szentlelke felfedje bűneidet, hogy megbánhasd és elhagyd azokat!

„Azok, akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” Róma 6:11. Csakis világosságban járva, az Igazságot ismerve és befogadva menekülhetsz meg a sötétség démoni hatalmától.

Ne az összeesküvés elméletektől félj, hanem siess, és mentsd meg a lelkedet! Higgy az igazságban!

A megpróbáltatások tüze

Fel lehet-e készülni az elkövetkező próbákra, nehézségekre? S ha igen, hogyan?

Néha megadatik, hogy előre figyelmeztet az Úr. Sokszor viszont nem. Általában váratlanul érnek a nyomorúságok, és igencsak fonákjára fordítják a szívünket.

Másrészt tudjuk, hogy „a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot.” Róma 5:3. (Új Fordítás)

Jézus így figyelmeztette a tanítványokat:

„E világon nyomorúságok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.” János 16:33.

Pál is megerősíti ezt az igazságot, amit nekünk is szem előtt kell tartanunk:

„Sok háborúságon át kell nekünk az Isten országába bejutnunk.” Ap. csel. 14:22.

Nem mindennapi, nem szokványos nehézségek vannak mögöttünk ez évben, amiket családunkkal átéltünk. Kezdve a tavaszi gondokkal, júniusban a csőtörés okozta

riadalommal és komoly károkkal, majd az azt követő felfordulással. (Csomagolás, zsákolás, dobozolás, hogy az üres szekrények mozdíthatóak legyenek az elázott padlószőnyegek és parketták felszedéséhez.) Szinte kiűzettünk az otthonunkból, aminek kapcsán egy költözésbe és lakásváltásba léptünk.

A végtelennek tűnő testi-lelki fáradozás, tömérdek megválaszolatlan kérdés és szorongató bizonytalankodás után, végre elcsigázottan megállapodtunk egy kedvező ingatlannál. A hosszas, kimerítő keresgélés közben sorban megtapasztaltuk a kínálkozó lehetőségek ajtainak bezáródását, mely helyzetek a családukat együtt is és külön-külön is közelebb szorítottak az Úrhoz. Sőt egymáshoz is!

Szükségünkben kifulladásig kiáltoztunk Istenhez, hogy segítsen rajtunk, és Ő megmutatta irgalmát. Hisszük, hogy végig velünk volt, megőrzött és terelgetett utunkon.

A nyomasztó gondfellegek alatti kiszolgáltatottság érzetünkben, üdítő volt átélni annak a néhány testvérnek az önzetlenségét, akik nem sajnálva időt és energiát, komoly

kétkezi segítséget nyújtottak a szükség idején. Kimondhatatlanul hálás vagyok értük az Úrnak! Köszönjük áldozatkészségüket!

Gondoltuk, végre nyugalmasabb időszak köszönt ránk, ám – ahogy a csőtörés előtti egyik éjjel is – egy álomban újabb markáns támadást érzékelttem.

- Épp csak szusszanunk, és máris jön a következő? – gondoltam.

Vissza is kanyarodtunk a kezdő kérdéshez. A próbákra való felkészülés egyetlen módja az Igével való folyamatos táplálkozás, és a szüntelen közösség az Úrral. Elengedhetetlen, hogy teljes igyekezettel és becsületesen álljunk meg Atyánk előtt: teljes lelkünkben és erőnkben szeretve, keresve Őt, szentül élve és irgalmasságot gyakorolva embertársainkkal. Elrejtve a Kőszikla oltalmában, gyönyörködve tanácsaiban.

A próbák fontosak. Szükségesek, bár kellemetlenek. Tisztítanak, edzenek, salaktalanítanak. Javukra válnak mindazoknak, akik szeretik Istent.

„Ül, mint ötvös, és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.” Malakiás 3:3.

Ez a tüzes folyamat életünk végéig tart, és ha mindvégig hűségesnek bizonyulunk, bemehetünk az Atya örök nyugalmába, amit megígért Jézus az Őt követőknek.

Örökség

Néhány fontos dolgot hagyok neked örökül, fiam,
anyai intelemként kísérfen át az életen,
jól véd szívedbe, őrizd, mint igazgyöngyöt!
Minden körülmények között megbocsátva szeress,
viseld gondját hűségesen a rád bízottaknak,
szelíden ints, és példát adva vezess!
Mindvégig bízz, és mindvégig küzdj az Igazságért,
alázattal, hittel és engedelmességgel követve Jézust,
aki maga az Igazság!
Lépj ki gyakran a város zajából a szabad természetbe,
hogy lelked elcsendesedhessen és megnyugodjon!
Nézz szét, felejtsd el az időt, gyönyörködj Teremtődben!
Az Úr, a te Istened egyetlen Úr! Féltőn szerető Isten Ő!
Ragaszkodj szent törvényéhez, szemed a célra szegezd,
ne tántorítson el Tőle sem betegség, sem gyász,
se szerelem, se pénz, sem siker vagy nyomorúság,
mert aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözü!l!
Imádkozó szívvel: Édesanyád

Befejező gondolatok

Idősek csoportos foglalkoztatása alkalmával, a beszélgetést vezető hölgy különös dolgot kért a jelenlevőktől. Egyetlen szóval jellemezzék önmagukat! Mi az a tulajdonság, amely leginkább illik rájuk? Az én édesanyám ezt választotta: „küzdő”. Nagyon meglepődtem, ahogy távolabbról figyeltem és hallgattam őket! Volt ebben a szóban valami bátorság is, ami miatt meghatódtam, mert a valóságot tükrözte. Így ismerem őt én is, lányaként. Igen. Küzdelem az egész életünk. „Küzdő”: azt hiszem, hogy ebben (is) anyukámra hasonlítok...

Milyen nehéz lezárni egy tanúskodó könyvet! Mert amíg élünk, addig emlékezünk...

Valóságos, kiapadhatatlan kút bennem az Úr csendes, belső öröme, lelkemnek balzsam és felfoghatatlan békesség, ha arra gondolok, hogy életutam során,

Megváltó Jézusom, minden helyzetben a „fájdalmak férfja és betegség ismerője” volt. Ésaías 53:3.

Ha némi elutasításban lesz is részem, mégis hálával telik meg a szívem Isten iránt, mert leírhattam feszítő gondolataimat, remélhetőleg épülésre. Elsősorban a gyermekeimmel, tágabb családommal és barátaimmal szerettem volna megosztani az éveim közben végbemenő lelki átformálódásomat, hogy megértsék, miért vagyok, lettem az, aki. Remélem, sikerült...

*

*

*

Uram, visszatekintve azt látom, hogy olyan keveset szerettem... Keveset adtam... Annyira hiányosan mutattam az örökkévaló dolgokra! Bocsásd meg, és segíts, kérlek, hogy teljes lelkemből és teljes erőmből érted éljek!

Ámen!

„A dolgoknak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsd, mert ez az embernek fődolga!”

Prédikátor 12:13.

„És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban - jobban bővüljön ismeretben és minden értelmességben; Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára.”

Filippi 1:9-10.

A szerző eddigi művei:

Szellő ring, lepke száll...

(Gyermekversek)

Akikre angyalok vigyáztak

(Gyerekkori történetek)

Igazságban felnövekedve

(Bizonyágtételek és igei elmélkedések)

Életjelek (Gondolatok az írásról, mint küldetésről, majd
válogatott szabad versek)

A könyv tartalma kizárólag szövegváltoztatás nélkül
terjeszthető, az író nevének és honlapcímének
feltüntetésével!

www.gutitunde.eoldal.hu

Gúti Tünde (Gúti Béláné, szül. Toókos Tünde) elkötelezett keresztyén. Férjével együtt évtizedek óta szolgálják az Urat, aki négy fiúval és eddig egy unokával áldotta meg őket.

Minden művét bizonyágtevő őszinteség jellemzi, ám ebben a könyvben különös nyíltsággal ír életének küzdelmesebb szakaszairól.

Életünk fontos része az emlékezés.
A kapott jókért hálát adunk, a próbákban szerzett tapasztalatokból pedig okulunk.
Közben újra és újra hirdetve, vallva:
“Azoknak, akik Istent szeretik,
minden javukra van.” Róma 8:28.

A szerző

2016.